

Χριστίνα Χριστοφόρου
 Ναταλία Μπάρδα
 Γρηγόρης Μπόκας
 Ελεάννα Μπόκα
 Φώτης Μπαμπίλης
 Γεωργία Σπυροπούλου
 Γιάννης Τζιβράς
 Μυρσίνη Χριστοπούλου

Μαρία Πάκου
 Μυρτώ Παπαδέλη
 Δημήτρης Παναγόπουλος
 Ηλίας Παργανάς
 Νιοβή Τζουβαλά
 Μαρία Χαμχούγια
 Σπύρος Μοντάλης
 Κωνσταντίνος Μπόκας
 Βένη Τζιάλλα
 Κορίνα Ζιώγα

Βαγγέλης Παπαθανάκος
 Στέλλα Παπακωνσταντίνου
 Μαρκέλλα Παππά
 Ειρήνη Πανταζοπούλου
 Κωνσταντίνος Χασάπης
 Ελευθερία Μπαμπίλη
 Μαρίλια Τζελέπη
 Αθανασία Τσόκα
 Τριανταφυλλοπούλου Ευαγγελία
 Θεοδώρα Πολυκανδριώτη
 Αγγελική Στούπα
 Ηλίας Νικολάου
 Πηνελόπη Τάγκα
 Κωνσταντίνα Τσόκα

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

2ο Γυμνάσιο Πετρούπολης Α3- Α4 2021/22

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Βάνα Δουληγέρη

Μυρτίνα
 Κουβίκου
 2019

ΑΡΧΗ
 ΦΙΛΗ
 ΜΥΡΤΩ
 ΤΖΟΥΒΑΛΑ
 ΚΟΥΒΙΚΟΥ

Τα παιδιά της α' γυμνασίου αφηγούνται...

1. Τα Χριστούγεννα καίγονται

Ναταλία Μπάρδα, Γρηγόρης Μπόκας, Ελεάννα Μπόκα, Κωνσταντίνος Μπόκας, Ηλίας Νικολάου

Τα περσινά Χριστούγεννα ήταν διαφορετικά για τον Κρίστιαν, που ήταν διαφορετικός από τα άλλα παιδιά. Εκείνα έπαιζαν χιονοπόλεμο, κάθονταν με την οικογένεια τους παίζοντας επιτραπέζια και στόλιζαν το δέντρο, ενώ αυτός καθόταν στον υπολογιστή του και έπαιζε. Όλη την ημέρα ήταν καρφωμένος μπροστά σε μία οθόνη αγνοώντας την οικογένειά του, που του έλεγε να «ξεκολλήσει» από την οθόνη και να βγει έξω στο χιόνι να παίξει.

Όταν ήρθε η ώρα να απολαύσουν το χριστουγεννιάτικο δείπνο, μια θέση ήταν άδεια. Η θέση του Κρίστιαν. Όλοι οι συγγενείς του απορούσαν πού είναι. Τελικά, όταν ο πατέρας του μπήκε στο δωμάτιό του, τον αντίκρισε να κάθεται μαγεμένος στον υπολογιστή, φορώντας τα ακουστικά του. Ο πατέρας δεν μίλησε, βγήκε απ' το δωμάτιο και λιποθύμησε.

Όλοι οι συγγενείς τρομοκρατήθηκαν και έσπευσαν να τον βοηθήσουν εκτός από την μητέρα του Κρίστιαν που πήγε να καλέσει ένα ασθενοφόρο. Όταν ήρθε το ασθενοφόρο και τον παρέλαβε, οι υπόλοιποι συγγενείς πήραν τα αυτοκίνητά τους και το ακολούθησαν. Εντωμεταξύ στο σπίτι ο Κρίστιαν συνέχιζε να παίζει στον υπολογιστή, χωρίς να έχει καταλάβει τίποτα...

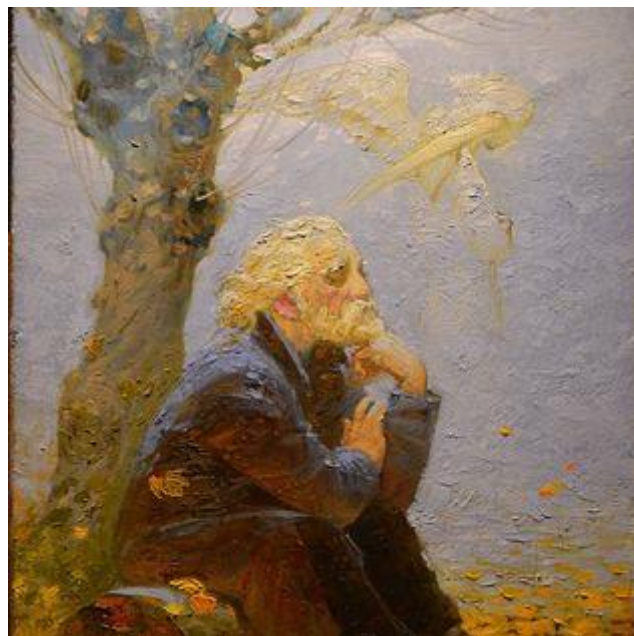
Μετά από πολλή ώρα κατέβηκε κάτω και είδε ότι έλειπαν όλοι. Βγήκε έξω να δει αν είναι εκεί οι δικοί του και οι προσκεκλημένοι συγγενείς του και είδε τον γείτονά του. Αυτός του είπε τι είχε γίνει.

Φοβισμένος και στενοχωρημένος ο Κρίστιαν, αφού είχε καταλάβει το λάθος του μπήκε πάλι στο σπίτι του.

Τα ξημερώματα ήρθαν οι γονείς του στο σπίτι. Ο πατέρας αντίκρισε μια κούτα με το όνομά του κάτω από το δέντρο. Πλησίασε με κουρασμένο βήμα και είδε πάνω καρφισωμένο ένα σημείωμα που έγραφε: «Συγγνώμη» - Κρίστιαν. Την άνοιξε και δεν πίστευε στα μάτια του. Ήταν όλα τα βιντεοπαιχνίδια του Κρίστιαν σπασμένα. Τελικά, αυτά τα Χριστούγεννα για τον Κρίστιαν ήταν τα πιο σημαντικά, γιατί κατάλαβε ότι η υγεία και η οικογένεια είναι πάνω απ' όλα! Από τότε ο Κρίστιαν ήταν πάντα με την οικογένεια του και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Ναταλία Μπάρδα
Γρηγόρης Μπόκας
Ελεάννα Μπόκα
Κωνσταντίνος Μπόκας
Ηλίας Νικολάου

2. Το κρυφό μου ξωτικό

Ελευθερία Μπαμπίλη

Η Φλωρεντία ήξερε ότι οι άνθρωποι, όταν σκέφτονταν τα Χριστούγεννα, έρχονταν στο μυαλό τους δώρα, έλατα, ελαφάκια και κλασικά ...ο Άγιος Βασίλης. Όμως ποτέ δεν έρχονταν τέτοια στο δικό της μυαλό. Πάντα της ερχόταν η εικόνα ενός διαβολικού ξωτικού.

Όταν η Φλωρεντία ήταν έξι ετών, τα ξαδέλφια της της είπαν επί λέξει: «Εάν δεις τον Άγιο Βασίλη ακριβώς τα μεσάνυχτα, θα έρθουν τα ξωτικά του και θα βγάλουν τα ματάκια σου με τις άκρες των μυτερών παπουτσιών τους», και εκείνη ως ένα μικρό και ανέμελο παιδί το πίστεψε. Από εκείνη την ημέρα κάθε βράδυ παραμονής Χριστουγέννων η Φλωρεντία κρυβόταν κάτω από τις κουβέρτες της προσπαθώντας να κοιμηθεί έτσι, ώστε να μην έρθουν τα ξωτικά και τα δει κατά λάθος.

Το σχέδιο της πετύχαινε πάντα, εκτός από εκείνη την πρωτοχρονιά. Την Πρωτοχρονιά που έκλεινε τα δέκα. Η μητέρα της και εκείνη είχαν βάλει μπισκότα και γάλα για τον Άγιο και μετά από αυτό ακολουθούσε η «παράδοση», το σφιχτοτύλιγμα στο μυστικό καταφύγιο της κουβέρτας.

Στα μέσα της νύχτας, την ξύπνησε ο ήχος από πράγματα που πέφτουν κάτω από το ψυγείο. Ακόμα φοβόταν την ιστορία που της είπαν τα ξαδέλφια της, αλλά η περιέργειά της την έπνιξε και ο 10χρονος, τότε, εαυτός της έπρεπε να δει πώς έμοιαζε ο Άγιος Βασίλης. Έπρεπε...

Κατέβηκε τις σκάλες περιμένοντας να δει έναν παχουλό, μεγάλο άνδρα με κόκκινη στολή και μεγάλο, αφράτο, άσπρο μούσι να τρώει τα μπισκότα. Αντί για αυτό, την υποδέχτηκε ένα παράξενο πλάσμα, που σίγουρα δεν ήταν άνθρωπος, αλλά είχε ανθρώπινη μορφή. Άρπαζε ό,τι μπορούσε από το ψυγείο. Με το που ανταλλάξανε βλέμμα, η Φλωρεντία μπορούσε να δει καθαρά το πλάσμα. Είχε

τεράστια, κοφτερά δόντια καλυμμένα με ένα κόκκινο υγρό. «Μάλλον θα είναι κέτσαπ» σκέφτηκε. Υποτίθεται πως έτσι έμοιαζε ο Άγιος Βασίλης;

«Θα επιστρέψω», είπε με μια βαριά φωνή το πλάσμα κι ένα αινιγματικό χαμόγελο, προτού μεταμορφωθεί σε σκόνη και ανέβει σαν αέρας το τζάκι του σπιτιού. Η Φλωρεντία δεν ήξερε τι να πιστέψει και έτρεξε με ορμή επάνω στο δωμάτιό της.

Το πρωί των Χριστουγέννων είπε στην μητέρα της τι συνέβη, αλλά δεν το πίστεψε κανένας και όλοι θεωρούσαν ότι απλώς φανταζότανε πράγματα.

Ακόμα, μετά από τόσα χρόνια, η Φλωρεντία σκεφτόταν αυτή την παράξενη συνάντηση που είχε με το πλάσμα. Φέτος, 17 ετών πια, περνούσε τα Χριστούγεννα μόνη της στο διαμέρισμά της. Καθόταν στο κρεβάτι της με τα μάτια της μισόκλειστα καθώς έβλεπε μια

χριστουγεννιάτικη ταινία, για να μπει μέσα στο κλίμα των εορταστικών ημερών.

Η ώρα ήταν περίπου, 3:30. Η Φλωρεντία μόλις είχε ξυπνήσει. Μάλλον την ξύπνησε ο ήχος κουδουνιών έξω από το σπίτι της. Όμως δεν είχε στολίσει το σπίτι της με τίποτα που να είχε κουδούνια επάνω. Τότε ήταν η στιγμή που άρχισε να καταλαβαίνει ότι κάποιος μπορεί να είναι μέσα στο σπίτι!

Σηκώθηκε και κόλλησε το αυτί της στην πόρτα του δωματίου της. Έκανε πίσω όταν άκουσε να γινόταν κάτι σαν πόλεμος. Έτρεξε στο κρεβάτι της και κουκουλώθηκε με τις κουβέρτες, όπως έκανε όταν ήταν παιδί. Κράτησε την αναπνοή της, όταν άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Ακόμα και αν ήταν φοβισμένη, κατέβασε την κουβέρτα ίσα ίσα για να δει ποιος ήταν. Προς μεγάλη έκπληξή της, είδε το πλάσμα πριν από δεκαπέντε χρόνια, ακριβώς μπροστά της.

Το πλάσμα της έδωσε εκείνο το τρομακτικό χαμόγελο και για κάποιο παράξενο λόγο η Φλωρεντία ένιωσε ανακουφισμένη. «Σε έσωσα από αυτούς.», είπε και έφυγε, όπως ήρθε. Εκείνη όμως καθόταν, εκεί, αποσβολωμένη, ξαφνιασμένη από αυτό που είπε το πλάσμα. «Αν αυτό δεν ήταν το ξωτικό “τέρας” τότε ποιο ήταν;» αναρωτήθηκε, και το μυαλό της πήγε κατευθείαν στο παιχνιδιξωτικό που τα ξαδέλφια της έκαναν δώρο εκείνα τα Χριστούγεννα που ήταν 10.

Ελευθερία Μπαμπίλη

3. Ένας καλά κρυμμένος θησαυρός

Μαρία Χαμχούγια

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
Αυτή τη βδομάδα συνέβη κάτι τρομερό,
που θέλω να σου διηγηθώ.

Τις προάλλες είχα πάει σε ένα μικρό και απομονωμένο χωριό με κοκκινόλευκα σπιτάκια στο Περού, που ήταν τοποθετημένο πάνω στη βραχώδη πλαγιά του πολύχρωμου βουνού Vinicunca, κρεμασμένο απ' το χείλος του γκρεμού. Είχα ενημερωθεί πως εκεί βρισκόταν ένας ανεξερεύνητος αρχαίος πολιτισμός.

Έτσι κι εγώ μάζεψα τις βαλίτσες μου απ' την Γαλλία που βρισκόμουν για διακοπές

και ξεκίνησα για το Περού. Ύστερα από 14 ώρες πτήσης, το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Από το αεροδρόμιο περπάτησα ως το δωμάτιο του ξενοδοχείου που είχα κλείσει και κοιμήθηκα. Το επόμενο πρωί ξεκινήσαμε πεζοπορία εγώ και μία ομάδα τουριστών. που ήθελαν να δουν από κοντά το πολύχρωμο βουνό.

Μετά από τρεις ώρες βασανιστικής ανάβασης, φτάσαμε επιτέλους στην κορυφή. Βρήκα το χωριό και άρχισα να διασχίζω την κεντρική πλατεία ψάχνοντας απελπισμένα κάποιον να με βοηθήσει.

Και τότε βρήκα ένα άτομο! Ήταν ένα μικροσκοπικό ανθρωπάκι που φαινόταν

παιδάκι.

«Γεια σου, παιδάκι! Μήπως μπορείς να με καθοδηγήσεις σε έναν ενήλικα;», ρώτησε ευγενικά σκουντώντας το στον ώμο.

«Μα, κύριε, δεν είμαι παιδί», αντιγύρισε ο κύριος.

«Ωχ, ζητάω ταπεινά συγγνώμη!» Είχα κοκκινίσει σαν παντζάρι απ' τη ντροπή.

«Δεν πειράζει!», δήλωσε ο κύριος.

«Αχ, τι αγένεια! Ξέχασα να σας συστηθώ! Με λένε Ζοέλ και θα ήθελα να με ξεναγήσετε στο χωριό, είμαι ένας αρχαιολόγος και είμαι εδώ για ανασκαφές», αποκρίθηκα.

«Εμένα με λένε Εδουάρδο Εστουανέτο Αντέλια Μαρία Ροντρίγκες, αλλά μπορείς να με φωνάζεις Έντι. Θα χαιρόμουν πολύ να σε ξεναγήσω στον τόπο μας!», ανταπάντησε ο Έντι.

Έτσι, αρχίσαμε να περνάμε ανάμεσα απ' τα δρομάκια του χωριού και εκείνος όλο και μου 'λεγε για την ιστορία κάθε κτηρίου που προσπερνούσαμε, ωστόσο φτάσαμε σε μία μεγάλη, σκοτεινή και βαθιά σπηλιά.

«Τι είναι αυτό το μέρος;», απόρησα.

« Εε, αυτό; Τίποτα, τίποτα!», ισχυρίστηκε.

Ο Έντι φαινόταν να χάνει το χρώμα του.

«Χμ, δεν ξέρω.. λέω να πάω να ρίξω μια ματιά μέσα», του απάντησα.

« Όχι, όχι », φώναξε.

Εγώ όμως δεν τον άκουσα»· ήμουν αποφασισμένος. Σιγά-σιγά άρχισα να μπαίνω στη σπηλιά με τον φακό του κινητού μου ανοιχτό και ο Έντι από πίσω μου να τρέχει προσπαθώντας να με πείσει μάταια ότι δεν υπάρχει τίποτα και ότι έπρεπε να γυρίσουμε πίσω. Ξαφνικά σταμάτησα και αντίκρισα μπροστά μου κάτι μοναδικό. Ήταν ένας τεράστιος πανάρχαιος πέτρινος ναός σε σχήμα πυραμίδας! «Αυτός είναι ο αρχαίος ναός της φυλής Ούλγκα και τον έχουμε κρυφό και προστατευμένο από τους ξένους για χιλιάδες χρόνια! Σε εκλιπαρώ, μην πεις σε κανέναν για ό,τι είδες.» , ξεστόμισε με ταραχή ο Έντι.

Συλλογίστηκα για λίγο και αποφάσισα να μην μιλήσω σε κανέναν για τον ιερό ναό. Αποχαιρέτησα τον Έντι και πήγα προς το αεροδρόμιο για να επιβιβαστώ στην πτήση μου πίσω στην Γαλλία. Όταν γύρισα, είπα σε όλους πως απλώς δεν βρήκα τίποτα. Και τώρα αγαπημένο μου ημερολόγιο, μόνο εγώ, εσύ και οι άνθρωποι του χωριού ξέρουν για αυτό το κρυμμένο και μαγικό κόσμο...

Μαρία Χαμχούγια Α4

4.«Υπάρχει, άραγε, μαγεία;»

Χριστίνα Χριστοφόρου

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα νεαρό αγόρι με το όνομα Όστιβ έμενε σε μικρό και απομακρυσμένο χωριό στο οποίο συνέβαιναν πολλά περίεργα και ανεξήγητα πράγματα. Βέβαια, ο Όστιβ δεν πίστευε τίποτα από όλα αυτά και το μόνο που έλεγε στους συγχωριανούς τους ήταν πως βλέπουν φαντάσματα...

Όσπου μια φορά ήρθε η σειρά του για μια δοκιμασία. Ήταν μία απλή και συνηθισμένη ημέρα. Ο Όστιβ πήγε στην δουλειά του, γύρισε, έφαγε και έκανε όλα τα καθημερινά. Βαριόταν αρκετά αυτή τη μονότονη ρουτίνα που τον είχε καταβάλει και δεν ήξερε πραγματικά τι να κάνει. Οι φίλοι του δεν τον καλούσαν στα πάρτι που έκαναν και οι γονείς του έμεναν στην Αθήνα και δεν είχε κανέναν να πει δυο κουβέντες.

Ήταν αργά το βράδυ και ο Όστιβ αποφάσισε να πάει να ξαπλώσει. Με

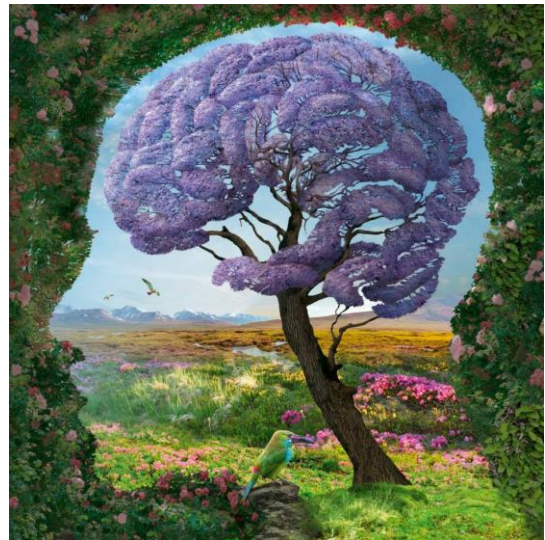
το που έκανε 4-5 βήματα, ένιωσε κάποιον να τον αγγίζει στην πλάτη. Γύρισε να δει τι συμβαίνει, μα δεν είδε κανέναν! Ξαφνικά άρχισε να νιώθει αρκετά περίεργα. Τότε δύο απαλά και βελούδινα χέρια τού έκλεισαν τα μάτια. Ο νεαρός Όστιβ κοιμόταν για δύο ώρες, ώσπου ξύπνησε. Τότε είδε πως δεν ήταν σπίτι του, ούτε καν στο χωριό του! Είχε βρεθεί σε έναν δάσος με τεράστια δέντρα με τεράστιους μοβ καρπούς. Το χώμα δεν ήταν καφέ αλλά μπλε, οι κορμοί των δέντρων ήταν άσπροι και τα φύλλα ήταν πορτοκαλί.

Τότε μια απαλή αλλά ψιλή φωνή τού μίλησε:

-«Μπα; Ξύπνησες, επιτέλους! Χεχε! Μην ρωτήσεις πού και πώς βρέθηκες εδώ απλώς ακολούθησέ με. Είμαι η νεράιδα «Κασσάνδρα».

Ο Όστιβ ήταν τρομαγμένος και δεν είπε κουβέντα και το μόνο που έκανε ήταν να την ακολουθήσει. Καθώς περπατούσαν στο περίεργο αυτό δάσος, πέρασαν μέσα απο μια πύλη. Τότε ήταν που όλα σκοτεινίασαν, το δάσος πήρε μια άλλη μορφή, σκοτεινή, μυστηριώδη και τρομακτική. Η Κασσάνδρα μεταμορφώθηκε σε μάγισσα και είπε στον Όστιβ:

-«Χαχαχα! Νόμιζες πως θα ήταν όλα καλά και ήρεμα. Έκανες λάθος, λοιπόν. Απ' ό,τι βλέπεις είσαι σε ενα αινιγματικό μέρος. Εντάξει, δεν είναι τρομακτικό, εάν εξαιρέσεις πως έχεις μπροστά σου μια μάγισσα - εμένα δηλαδή- και πως γύρω σου υπάρχουν πολλά άγνωστα πράγματα και άνθρωποι και ότι ακους φωνές. Ωχ, η ώρα πέρασε και πρέπει να φύγω βρες μόνος

σού άκρηη...!!», του ειπε η Κασσάνδρα και ταυτόχρονα ακούστηκε ενα «πουφφ!» και εξαφανίστηκε.

Ο Όστιβ ήταν απεγνωσμένος και δεν ήξερε τι να κάνει. Όσπου είδε ένα γιγάντιο φίδι να τον πλησιάζει. Το συγκεκριμένο φίδι το είχαν παρεξηγήσει όλα τα τέρατα, καθώς και τα πλάσματα με μαγικές ικανότητες. Ήταν ένα παρεξηγημένο φίδι... Το έλεγαν «Σαρδάμις», ήταν πελώριο με πράσινο χρώμα και γυαλιστερές μαύρες και κίτρινες λεπτομέρειες και μιλούσε με ένα ιδιαίτερο ψεύδισμα:

-«Εμμ, θυγνώμη, τι γερεύειθ εθύ εδώ; »

-«Εμμ..μακάρι να ήξερα μπορείς να με βοηθήσεις;-Ανάλογα αα εθυ έναθ απλόθ άνθρωποθ εμμ...Λοιπόν μην ακούθεις ό,τι και εάν θου πουν για εμένα, εντάθει;»

-«Ναι.»

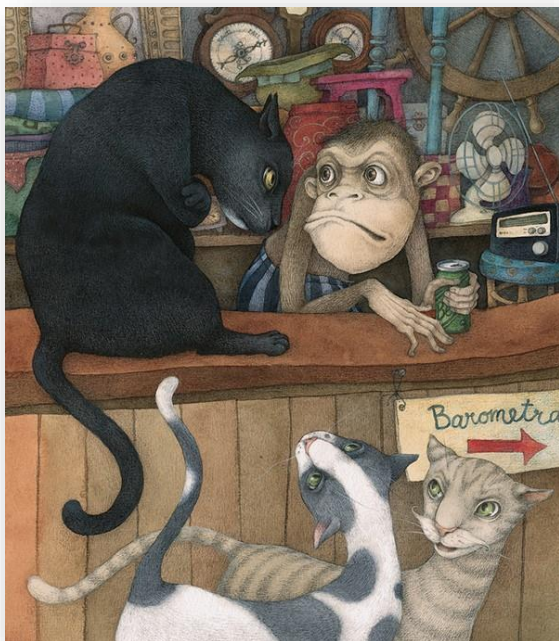
-«Λοιπόννν, έλα θτο θπιτι μου, βέβαια, είναι λίγο μικρό για την ακρίβεια είναι λίγο μικρό μια τρύπα θτο χώμα ειναι βαθικα αλλά κάπωθ θα σε βολέπθω έλα ακολουθήσέ με. »

Ο Όστιβ δεν είχε άλλη επιλογή απο το να ακολουθήσει τον Σαρδάμι. Στη διαδρομή συνάντησαν πολλά πολλά περίεργα πράγματα που ήταν συνηθισμένα για τον Σαρδάμι αλλά περίεργα για τον Όστιβ.

Ο Σαρδάμις έλεγε διάφορα πράγματα στον Όστιβ, ο οποίος δεν έδινε καν βάση. Ο Σαρδάμις τού έλεγε κάτι ασυναρτησίες πως το αγαπημένο του γράμμα ειναι το Θήτα και πως έχει αυτήν την ιδιαίτερη ομιλία από την ημέρα που γεννήθηκε.

Μετά από αρκετή ώρα έφτασαν σ'έναν γίγαντα. ο γίγαντας ήταν πολύ ψηλός όλη τον αποκαλούσαν άρχοντα και κανείς δεν είχε το θάρρος να του φέρει αντίρρηση εκτός απο τον Σαρδάμι. Ο γίγαντας φορούσε στενά ρούχα σε ανοιχτες αποχρώσεις καθώς το χρώμα του δέρματος του ήταν πράσινο σκούρο. Ο Σαρδάμις μόλις έφτασαν εξήγησε στον γίγαντα.Ο γίγαντας άρχισε να κουνάει το χέρια του περίεργα προσπαθώντας να το παίξει μάγος.

-«Χαχα θεν ειθαι αθτιος.Του είπε ειρωνικά ο Σαρδάμις.Ο γίγαντας δεν απάντησε τον κοίταξε με μισό ματι και τότε έδωσε στον Όστιβ να πιεί ενα μαγικό ποτό με την ονομασία Αζούλη.Ο Όστιβ το ήπιε όλο πιστεύοντας πως θα μεταφερθεί κατευθείαν σπίτι του.Τελικά, έκανε λάθος. Το φίλτρο τον μετέτρεψε σε πίθηκο.

Τότε η γίγαντας είπε:

-«Χαχα σας κορόιδεψα!»

-«Ήμουν θίγουρος πωθ ειθαι κλέφτης...»

-«Έλα, για σε παρακαλώ...Είπε νευριασμένος ο γίγαντας και άνοιξε την πόρτα, για να φύγουν». Ο πίθηκος, δηλαδή ο Όστιβ και ο Σαρδάμις συνέχιζε να λέει:

-«Θα θε καταγγείλω κύριος που θα το παίθειθ (παίξεις) και μάγος.Μόλις βγήκανε απο το σπίτι ο Σαρδάμις έδωσε ενα φρούτο στον Όστιβ για να μπορεί να είναι πίθηκος αλλά να μιλάει του εξήγησε τι έπρεπε να κάνουν και έφυγαν τρέχοντας για τον Ιδιοφυΐα. »

Όταν έφτασαν στον Ιδιοφυΐα τού εξήγησαν όλα όσα είχαν συμβεί.Ο ιδιοφυΐα τούς είπε:

-«Κατάλαβα... Κατάλαβα, ναι, το πιο βασικό είναι να γίνεις πάλι άνθρωπος. »

Του έδωσε το ροζ ποτό και ο Όστιβ έγινε πάλι άνθρωπος και άρχισε να κάνει διάλογο με τον Ιδιοφυΐα:

-«Θέλω να γυρίσω σπίτι μου, πώς μπορείς να με βοηθήσεις; »

-«Θα διαβάσω αρκετά τα βιβλία και θα σου πω τι θα κάνεις. »

-«Εντάξει!!»

Ο Ιδιοφυΐα άρχισε να διαβάζει όλα τα βιβλία που είχε στην Βιβλιοθήκη του σχετικά με αυτό το θέμα. Μετά από αρκετή ώρα, βρήκε τον τρόπο και είπε στον Όστιβ:

-«Θα το πάρεις ψύχραιμα, έτσι; Λοιπόν, θα στο πω μια και καλή, πρέπει να προσποιηθείς πως λιποθυμάς, για να σε πετάξουν σε μια άλλη πύλη και απο εκεί θα περάσεις πολλές πύλες, για να βρεθείς στο σπίτι σου.

Άρχισαν όλοι μαζί να βοηθούν τον Όστιβ να κάνει πρόβες. Μετά απο πολλές προσπάθειες, βγήκε έξω στο δάσος και δύο τέρατα, μόλις τον είδαν στον δρόμο ξαπλωμένο, τον πήραν κατευθείαν και τον πέταξαν στην πύλη. Ο Όστιβ πέραγε πολύ γρήγορα απο πολλές πύλες και σύντομα έφτασε σπίτι του. Ο Σαρδάμις από την άλλη έκανε ακριβώς το ίδιο και γλίτωσε από το περίεργο δάσος, έφτασε σπίτι του Όστιβ νωρίτερα, άνοιξε, μπήκε μέσα κάθισε στο πάτωμα και τον περίμενε. Ο Όστιβ μόλις έφτασε στο σπίτι, άνοιξε την πόρτα, είδε τον Σαρδάμι και έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Οι δύο φίλοι ήταν αχώριστοι και παρόλο που ήταν άνθρωπος και φίδι έγιναν κολλητοί. Έτσι, έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Χριστίνα Χριστοφόρου

5.0 Περίπατος στο δάσος

Τριανταφυλλοπούλου Ευαγγελία

Μια ηλιόλουστη μέρα ξεκινάει και η Ζωή αποφασίζει να πάει για περίπατο στο δάσος με την καλύτερή της φίλη, την Ελένη. Την παίρνει, λοιπόν, τηλέφωνο και λίγη ώρα αργότερα συναντιούνται κάτω από το σπίτι της. Πήγαν στο κοντινότερο super market, για να πάρουν φαγητό, γιατί ήταν σίγουρες πως θα πεινούσαν. Προμηθεύτηκαν κάποια πράγματα που ήθελαν και ξεκίνησαν αμέσως προς το δάσος.

Περιπλανήθηκαν για αρκετή ώρα, ώσπου συνειδητοποίησαν πως είχαν χαθεί! Στην αρχή πανικοβλήθηκαν και προσπάθησαν να πάρουν τηλέφωνο κάποιον για να τους βοηθήσει αλλά δεν είχε σήμα... Κοίταξαν γύρω τους, για να δουν αν υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να τους βοηθήσει. Η Ζωή είδε έναν σκοπευτή με τον σκύλο του, έκανε νόημα στην φίλη της. Τρομοκρατήθηκαν στην ιδέα πως ο σκοπευτής μπορούσε να τις σκοτώσει με μία μόνο κίνηση, οπότε άρχισαν να τρέχουν χωρίς να ξέρουν πού πήγαιναν, με αποτέλεσμα να χαθούν στην καρδιά του δάσους.

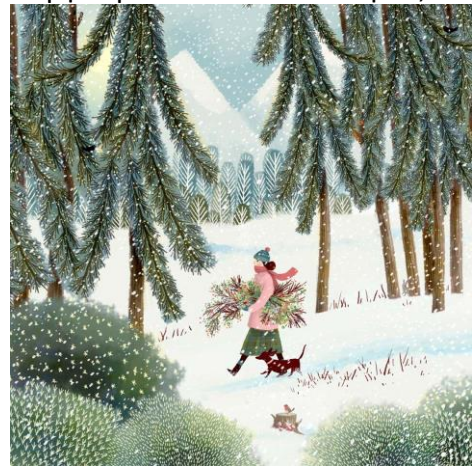
Μετά από λίγη ώρα ο σκύλος κατάλαβε τι είχε γίνει, διότι είδε και μύρισε τις πατημασιές των κοριτσιών. Όταν τον είδε ο σκοπευτής, νόμιζε πως είδε κάποιο άγριο ζώο, γιατί είχε αρχίσει να τρέχει, δεν είχε άλλη επιλογή παρά να τον ακολουθήσει, έτσι κι έγινε. Μετά από περίπου 5 λεπτά, αντίκρουσε τις 2 φίλες. Πήγε κοντά τους, για να μάθει τι είχε γίνει και πώς βρέθηκαν εκεί. Όταν του εξήγησαν τι είχε γίνει, τους ζήτησε συγγνώμη για την αναστάτωση. Ο σκοπευτής τους είπε πως δυστυχώς και εκείνος είχε χαθεί, οπότε δεν μπορούσε να βοηθήσει. Περιπατούσαν όλοι μαζί, μέχρι που έφτασαν στο σημείο που ήταν πριν... Τόση ώρα έκαναν κύκλο... Τότε εκείνος θυμήθηκε πως είχε στο σακίδιό του μια πυξίδα. Υπολόγισαν πού περίπου βρίσκονταν και έβγαλαν το συμπέρασμα πού έπρεπε να κατευθυνθούν.

«Πρέπει να μετακινηθούμε βορειοανατολικά!» Είπε η Ελένη.

Η Ζωή και ο σκοπευτής την υπάκουσαν, επειδή η Ζωή ήταν έναν χρόνο μικρότερη οπότε δεν ήξερε πώς να προσανατολιστεί και ο σκοπευτής ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία και στην πραγματικότητα δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, επειδή δεν είχε αντιμετωπίσει παρόμοια κατάσταση. Περιπατούσαν, ώσπου βρέθηκαν σε αδιέξοδο... Τελικά, η Ελένη είχε κάνει λάθος... Από τη μία πλευρά βρισκόταν ένας γκρεμός και από την άλλη μια μικρή καλύβα. Αποφάσισαν να χτυπήσουν την πόρτα γιατί χρειάζονταν επειγόντως βοήθεια.

Μια πολύ μικρή νεράιδα βγήκε έξω από το σπίτι.

«Ποιοι είστε εσείς και τι κάνετε στο σπίτι μου;» τους ρώτησε

« Έχουμε χαθεί στο δάσος και αναρωτιόμασταν αν θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε», απάντησε η Ζωή.

« Ξέρω όλα τα μονοπάτια του δάσους, διότι μένω χρόνια εδώ, αλλά θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι το πρωί, γιατί μόλις δύσει ο ήλιος, έρχονται κάθε βράδυ κυνηγοί, για να πιάσουν πλάσματα σαν εμένα και να τα φυλακίσουν», ψέλλισε η νεράιδα.

« Εμείς όμως που θα μείνουμε όλο το βράδυ;», αναρωτήθηκε ο σκοπευτής.

« Μπορείτε να μείνετε στην καλύβα μου για σήμερα « πρότεινε η νεράιδα. Έτσι κι έγινε!

Το επόμενο πρωί ξύπνησαν χαράματα, για να αποφύγουν άλλους ανθρώπους και πλάσματα, ετοίμασαν τα πράγματά τους, έφαγαν πρωινό και ξεκίνησαν βιαστικά προς τα σπίτια τους. Περπατούσαν για πάρα πολλή ώρα, άρα όλοι είχαν κουραστεί, όλοι εκτός από την νεράιδα, επειδή μπορούσε να πετάξει.

Συμφώνησαν όλοι να κάνουν ένα μικρό διάλειμμα, για να ξεκουραστούν και να πιούν λίγο νερό. Μετά από αυτό, συνέχισαν να περπατάνε, ώσπου επιτέλους έφτασαν στο super market που είχαν πάει στην αρχή. Αποχεραίτησαν την νεράιδα και τον σκοπευτή και επιτέλους ήταν όλοι σπίτι τους. Όλοι... Όλοι εκτός από την νεράιδα...

Είχε φτάσει η ώρα που έβγαιναν οι κυνηγοί. Η νεράιδα είχε φρικάρει. Φοβόταν. Είχε αρχίσει να τρέμει. Δεν μπορούσε κανένας να την βοηθήσει, οπότε δεν είχε άλλη επιλογή, παρά να φύγει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να πάει στο σπίτι της. Στον δρόμο της ήταν πολύ προσεκτική γνωρίζοντας πως κινδύνευε η ζωή της, αλλά δυστυχώς ένας κυνηγός την είδε και έκανε νόημα σε

όλους τους συνεργάτες του να την πιάσουν. Η νεράιδα άρχισε να πετάει πολύ γρήγορα προσπαθώντας να τους ξεφύγει και να τους ξεγελάσει, δεν μπορούσε να πάει πιο ψηλά, γιατί δεν έβλεπε τίποτα. Μετά από πολλή ώρα και πολλές προσπάθειες συνειδητοποίησε πως είχε σχεδόν φτάσει στην καλύβα που ζούσε. Οι κυνηγοί την είχαν χάσει από τα μάτια τους γιατί τελικά κατάφερε να τους ξεγελάσει. Της είχαν μείνει μόνο 5 λεπτά δρόμος, για να φτάσει στο σπίτι της. Πλέον δεν φοβόταν τόσο, γιατί ήταν κοντά στο σπίτι της. Στον δρόμο της συνάντησε πολλά άγρια ζώα όπως φίδια, κουκουβάγιες, ακόμα και μια αρκούδα! Έμεινε έξω από το σπίτι της για να απολαύσει το ηλιοβασίλεμα μετά από μια τόσο κουραστική μέρα. Ήταν

υπέροχο! Άκουγε τις μέλισσες και το θρόισμα των φύλλων και απολάμβανε τον ολόλαμπρο ουρανό με τα αστέρια βλέποντας τον ήλιο να δύει σιγά σιγά!

Στο σπίτι την περίμενε η συγκάτοικός της που είχε γυρίσει από ένα πάρα πολύ μακρύ ταξίδι και ξενύχτησαν περιγράφοντας τις περιπέτετες τους. Έτσι έζησαν αυτές καλά και εμείς καλύτερα!

Τριανταφυλλοπούλου Ευαγγελία

6.«Η φτωχή κοπέλα»

Μυρσίνη Χριστοπούλου

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριό, ζούσαν δύο γονείς με τη μονάκριβη κόρη τους. Ήταν πολύ φτωχοί και αναγκάζονταν να δουλεύουν όλη την ημέρα σκληρά, για να μπορέσουν να μεγαλώσουν το μικρό τους κορίτσι. Ήθελαν πολύ η κόρη τους να μορφωθεί και να έχει μια καλύτερη ζωή από την δική τους.

Τα χρόνια πέρασαν και το κορίτσι μεγάλωσε. Κάθε μέρα έβλεπε πόσο κουράζονταν οι δικοί της κι έτσι αποφάσισε να δουλέψει κι εκείνη, για να τους ξεκουράσει λίγο. Έκανε πολλές δουλειές, πουλούσε φρούτα στην αγορά, δούλεψε σε έναν φούρνο και μετά σε ένα ραφείο.

Εκεί μια μέρα ήρθαν δύο γιατροί, για να παραλάβουν τα καινούρια τους κουστούμια. Πλήρωσαν κι έφυγαν. Το βράδυ, καθώς η κοπέλα σκούπιζε, βρήκε το πορτοφόλι του ενός γιατρού. Ήταν γεμάτο χρήματα. Αμέσως πήρε το πορτοφόλι και πήγε στο σπίτι του γιατρού, για να του το παραδώσει. Ο γιατρός δεν πίστευε ότι η κοπέλα, αν και φτωχή, τού επέστρεψε το πορτοφόλι του!

“Ειλικρινά, σε ευχαριστώ. Θα ήθελα να κάνω κι εγώ κάτι για εσένα”, είπε ο γιατρός στην κοπέλα. “Σας ευχαριστώ πολύ. Έκανα μόνο αυτό που έπρεπε”, του απάντησε το κορίτσι κι έφυγε.

Την άλλη μέρα, πρωί πρωί, ξεκίνησε για να πάει στην δουλειά της. Όταν έφτασε, είδε έξω από την πόρτα του ραφείου να την περιμένει ο γιατρός.

“Καλημέρα. Τι κάνετε; Χρειάζεστε κάτι;”, τον ρώτησε απορημένα.

“Όχι, για σένα ήρθα, κοπέλα μου. Λοιπόν, σκέφτηκα ότι μπορώ να κάνω κάτι για εσένα. Κάτι που έμαθα ότι επιθυμείς πάρα πολύ. Θα έρθεις να δουλέψεις ως βοηθός μου στο ιατρείο μου τα απογεύματα και έτσι το πρωί θα έχεις χρόνο να τελειώσεις το σχολείο σου.”, της είπε.

Τρία χρόνια πέρασαν και η κοπέλα κατάφερε να τελειώσει το σχολείο και να περάσει με άριστα στην Ιατρική με την βοήθεια του γιατρού. Έτσι κατάφερε να πραγματοποιήσει το όνειρό της και να κάνει περήφανους τους γονείς της. Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Μυρσίνη Χριστοπούλου

7.«Η αγάπη δεν περιορίζεται σε αριθμούς»

Μαρία Χαμχούγια

Ήταν μια εβδομάδα πριν απ' τα Χριστούγεννα. Ο μικρούλης Ρέιτσελ ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του στο ορφανοτροφείο. Όλα τα υπόλοιπα παιδιά είχαν αποκοιμηθεί, όμως τον Ρέιτσελ δεν τον έπαιρνε ο ύπνος. Το πρωί ζευγάρια και μη, θα είχαν την ευκαιρία να υιοθετήσουν ένα παιδάκι, έτσι ο Ρέιτσελ γνωρίζοντας αυτό, δεν μπορούσε να κοιμηθεί, αλλά μόνο να κάνει σχέδια για την επόμενη μέρα.

«Μακάρι αύριο να καταφέρω να βρω την παντοτινή μου οικογένεια», μονολογούσε και μονολογούσε.

Την ονειροπόλησή του διέκοψε ξαφνικά η Υπεύθυνη του ορφανοτροφείου. Η κυρία αυτή ήταν η κυρία Λορένς, μια ψηλή και λεπτοκαμωμένη κυρία με τα μαλλιά της πάντα πιασμένα σε χαμηλή κοτσίδα και ένα μεγάλο, πλατύ χαμόγελο αποτυπωμένο στο πρόσωπό της. Η κυρία Λορένς και ο Ρέιτσελ ήταν πολύ δεμένοι μεταξύ τους, αυτοκόλλητοι θα μπορούσε να πει κανείς.

«Έλα, έλα, Ρέιτσελ κοιμήσου τώρα. Αύριο είναι μεγάλη μέρα.», ψιθύρισε η κυρία Λορένς και κάθισε πάνω στο κρεβατάκι του Ρέιτσελ. Η αγωνία και η περιέργεια του Ρέιτσελ όλο και ανέβαινε.

«Μπας και; Λες;» σκεφτόταν μέχρι που τον πήρε ο ύπνος.

Το επόμενο πρωί, όλα τα παιδιά μαζεύτηκαν στην κεντρική αίθουσα του ιδρύματος.

«Σίγουρα εγώ θα είμαι ο πρώτος που θα διαλεχτεί!», ισχυρίστηκε ο Ντίλαν, ένα κοντό καστανόξανθο παιδάκι. Ο Ντίλαν ήταν ένα πολύ κακομαθημένο και κανείς δεν συμπαθούσε εκτός από δύο αγόρια, τον Έρικ και τον Τζέισον, όπως συνηθιζόταν να χαρακτηρίζονται από πολλούς, ο Ντίλαν και η παρέα του.

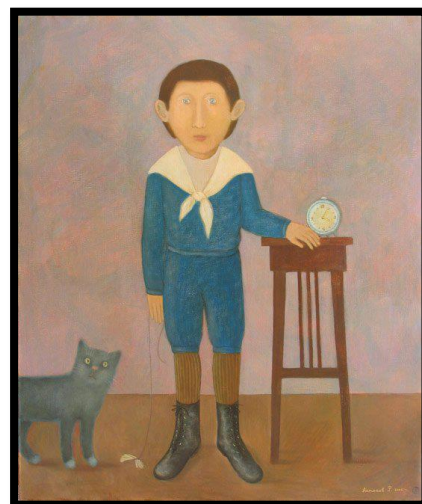
Πριν αρχίσει ένας ακόμη τσακωμός μεταξύ του Ντίλαν και των άλλων αγοριών, η εξώπορτα άνοιξε και ο πρώτος υποψήφιος γονιός μπήκε μέσα. Αστραπιαία όλα τα παιδιά κάθισαν φρόνιμα περιμένοντας με ανυπομονησία αν θα ήταν τυχερά, ώστε να κάνουν καλή εντύπωση και κερδίσουν μια θέση σε μια οικογένεια. Όμως η

μέρα αρχίζει, φθάνει στο τέλος της και ούτε ο Ρέιτσελ αλλά ούτε ο Ντίλαν υιοθετήθηκαν. Έτσι, πέφτουν για ύπνο και οι δυο τους απογοητευμένοι.

Η επιλογή για υιοθεσία συνεχίστηκε μέχρι και την παραμονή των Χριστουγέννων. Οι μέρες πέρναγαν και πέρναγαν όμως και πάλι κανένας από τους δυο τους δεν κατάφερε να υιοθετηθεί. Ακόμα και αν ήταν στεναχωρημένοι, η εξέλιξη των τελευταίων ημερών έφερε τους πλέον δύο φίλους πολύ κοντά. Η κυρία Λορένς παρατηρούσε όλη την κατάσταση και λυπόταν. Έτσι, αποφάσισε να πάρει δραστικά μέτρα και να κάνει στον Ρέιτσελ ένα τεράστιο δώρο.

Ήταν πια Χριστούγεννα και η κυρία Λορένς ξύπνησε τον μικρούλη Ρέιτσελ με χαρμόσινα νέα.

« Ρέιτσελ, ξύπνα! Υιοθετήθηκες!», αναφώνησε.

« Αλήθεια;! Μα από ποιον;», απόρησε αγουροξυπνημένος ο Ρέιτσελ.

«Απόμένα», του αποκάλυψε η κυρία Λορένς.

Ο Ρέιτσελ δεν άρθρωσε ούτε λέξη. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως η αγαπημένη του δασκάλα ήταν τώρα και η μητέρα του. Η χαρά του όμως αμέσως εξανεμίστηκε, όταν κατάλαβε πως αυτό σήμαινε πως θα έχανε κάθε επαφή με τον κολλητό του, τον Ντίλαν.

«Τι συμβαίνει;», ρώτησε η κυρία Λορένς, καθώς έβλεπε τον Ρέιτσελ μάλλον απορημένο και σίγουρα μελαγχολικό..

«Να, δεν λέω είμαι πολύ χαρούμενος που επιτέλους βρήκα την παντοτινή μου οικογένεια όμως αυτό σημαίνει πως δεν θα μπορώ να βλέπω και να παίζω πια με τον Ντίλαν...», αντέδρασε ο Ρέιτσελ..

Η κυρία Λορένς το σκέφτηκε για λίγο.

«Τότε θα υιοθετήσω και τον Ντίλαν!», πετάχτηκε.

Η μία έκπληξη μετά την άλλη! Ο Ρέιτσελ είχε σοκαριστεί. Σηκώθηκε γρήγορα-γρήγορα απ' το κρεβάτι του και έτρεξε να βρει τον Ντίλαν, ώστε να τον ενημερώσει για το τι είχε συμβεί.

«Ντίλαν, Ντίλαν! Η κυρία Λορένς υιοθέτησε και τους δυο μας!», φώναξε λαχανιασμένος.

«Τι; Αλήθεια;!», είπε φανερά μπερδεμένος ο Ντίλαν.

«Ναι! Κι οπότε αυτό σημαίνει πως πια ήμαστε αδέρφια και θα μπορούμε να παίζουμε μαζί κάθε μέρα!», τόνισε ο Ρέιτσελ.

Έτσι, μάζεψαν όλα τα πράγματά τους ο καθένας σε μία βαλίτσα, αποχαιρέτησαν όλα τα υπόλοιπα παιδιά το ορφανοτροφείου και έφυγαν για το σπίτι της κυρίας Λορένς. Από κείνη τη μέρα έχουν περάσει πολλά χρόνια και τα δύο αδέρφια μεγαλώνουν μαζί και αχώριστα.

Μαρία Χαμχούγια

8. «Οι τρεις βασιλιάδες και το τέρας»

Ηλίας Παργανάς

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς. Αυτός ο βασιλιάς διοικούσε ένα κάστρο δίπλα σε ένα χιονισμένο βουνό. Ζούσε ξέγνοιαστος κάνοντας ό,τι επιθυμούσε όποτε επιθυμούσε. Τις τελευταίες μέρες όμως κάτι τον προβλημάτιζε. Άκουγε συνέχεια έναν περίεργο θόρυβο, σαν κάποιος να γκαρίζει. Αυτό γινόταν όλο και πιο συχνά και εκνεύριζε όλους τους πολίτες του βασιλείου. Γι' αυτό, λοιπόν, έστειλε μερικούς φρουρούς, για να δουν τι τρέχει και εκείνοι του είπαν πως, αν δε γυρίσουν σε δύο μέρες, θα έχουν σκοτωθεί.

Έπειτα από δύο μέρες οι φρουροί δεν επέστρεψαν, οπότε ο βασιλιάς έστειλε άλλους δέκα, για να δουν τι κάνει αυτόν τον θόρυβο και να βρουν τα πτώματα των φρουρών. Ύστερα από τρεις μέρες δεν επέστρεψαν και ο θόρυβος χειροτέρευε. Ο βασιλιάς απελπισμένος δεν ήξερε τι να κάνει, αφού όσους έστελνε σκοτώνονταν. Τότε ένας σοφός γέροντας του είπε να πάνε μαζί και να δει ο ίδιος τι προκαλεί αυτόν τον θόρυβο.

Ο βασιλιάς γνωρίζοντας πως δεν θα έχει καλό τέλος δέχτηκε, επειδή είχε ξεμείνει από ιδέες. Πριν ξεκινήσουν, ο βασιλιάς έκανε μία διαθήκη σε περίπτωση που σκοτωνόταν και είπε στον πιο έμπιστο φίλο του πως, αν δεν επιστρέψει, θα αναλάβει εκείνος το θρόνο.

Το επόμενο πρωί ο βασιλιάς και ο σοφός ξεκίνησαν για το βουνό. Στην διαδρομή τους συνάντησαν πολλές κατολισθήσεις, αλλά τις προσπέρασαν. Καθώς

ανέβαιναν, ο ήχος δυνάμωνε και γινόταν πολύ εκνευριστικός. Τους πήρε αρκετές ώρες όμως στο τέλος τα κατάφεραν, έφτασαν στην κορυφή. Εκεί αντίκρισαν μία σπηλιά και απέξω τα πτώματα των φρουρών. Ο βασιλιάς με το που είδε τα πτώματα τράβηξε το σπαθί του.

-Πέταξέ το! Είπε ο σοφός.

-Τρελάθηκες; Του απάντησε ο βασιλιάς.

-Όλοι αυτοί που πέθαναν προσπαθούσαν να σκοτώσουν το πράγμα που βρίσκεται στη σπηλιά.

Αντιμίλησε ο σοφός :

- Εμπιστεύσου με, του τόνισε ο σοφός και ο βασιλιάς το πέταξε κάτω. Μόλις μπήκαν στην σπηλιά, τους περίμενε ένα μαλλιαρό τέρας που έκλαιγε. Φαινόταν να είχε πατήσει μία αγκίδα στο πόδι. Ο σοφός και ο βασιλιάς δίχως δεύτερη σκέψη προσπάθησαν να του βγάλουν την αγκίδα από το πόδι αλλά το μαλλιαρό τέρας δεν τους άφηνε. Μάλλον φοβόταν, επειδή ο βασιλιάς είχε όπλα πάνω του. Αμέσως έβγαλε τα όπλα του και τα πέταξε μακριά. Τότε το τέρας κατάλαβε ότι ήθελαν να το βοηθήσουν και τους έδωσε το πόδι του. Ο σοφός του τράβηξε την

αγκίδα και το τέρας σταμάτησε να κάνει θορύβους. Το τέρας τους ήταν ευγνώμων.

Στον δρόμο για τον γυρισμό ο σοφός έλεγε στον βασιλιά να είναι πιο καλοσυνάτος και να βοηθάει τους άλλους ανθρώπους και κάποια μέρα θα του ανταποδοθεί.

Όταν έφτασαν στο βασίλειο, χωρίς να το καταλάβουν είχαν περάσει τέσσερις μέρες και έγινε βασιλιάς ο φίλος του βασιλιά. Μόλις έφτασαν ο νέος βασιλιάς έδωσε εντολή στους φρουρούς να μην αφήσουν τον βασιλιά να περάσει.

-Εγώ είμαι ο βασιλιάς αυτού του κάστρου, όχι εσύ είπε ο προδότης φίλος του βασιλιά και έφυγε. Ο βασιλιάς εξοργισμένος πήγε μαζί με τον σοφό στην κορυφή του βουνού ξανά και κάλεσαν το μαλλιαρό τέρας. Ο βασιλιάς και ο σοφός ανέβηκαν στην πλάτη του τέρατος και με μιας κατεβήκαν τον λόφο. Όλοι μόλις είδαν το τέρας, φοβήθηκαν και έφυγαν. Το τέρας μαζί με τον βασιλιά και τον σοφό μπήκαν μέσα στο κάστρο. Ο βασιλιάς και ο προδότης πάλεψαν. Ο βασιλιάς νίκησε και έβαλε τον προδότη στο μπουντρούμι.

Μετά από αυτό το ταξίδι, ο βασιλιάς πήρε πολλά μαθήματα από τον σοφό και αποφάσισε να τον κάνει βασιλιά, γιατί πράγματι μόνο αυτός ήταν άξιος να πάρει αυτήν την θέση.

Ηλίας Παργανάς

9. «Η ένωση»

Νιόβη Τζουβαλά

Μια μέρα ο ιπτάμενος άνθρωπος, όπως πετούσε, έπεσε πάνω σε ένα ιπτάμενο κρανίο. Το κρανίο φώναξε:

«Επιτέλους σε βρήκα!»

«Τι είσαι εσύ;» ρώτησε έκπληκτος ο ιπτάμενος άνθρωπος.

«Ο βασιλιάς με έστειλε, γιατί είσαι ο μόνος, που μπορεί να με βοηθήσει να βρω το σώμα μου.» του απάντησε το κρανίο.

«Και άμα το βρώ τι θα κερδίσω;» το ρώτησε.

«Έναν φίλο που θα μπορεί να είναι πάντα μαζί σου.» του απάντησε

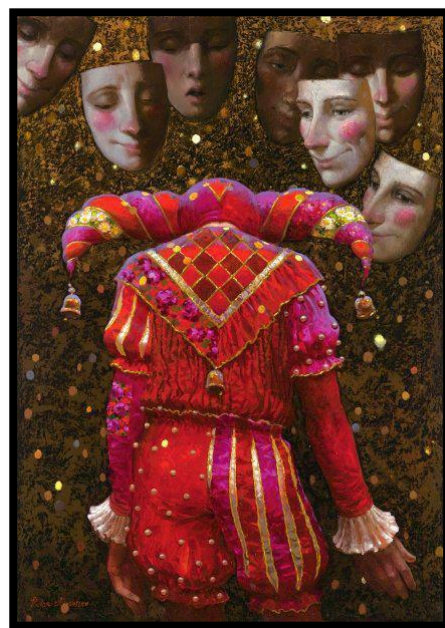
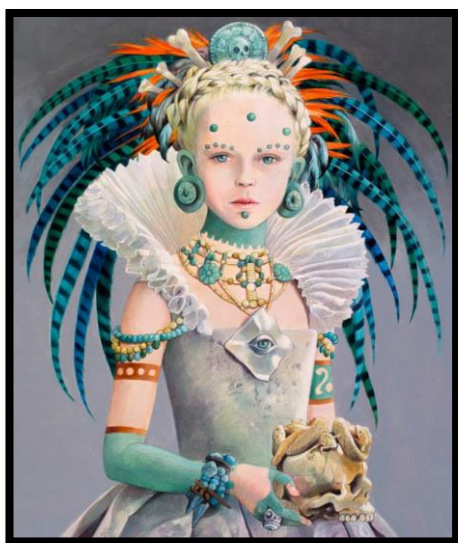
«Τότε θα το κάνω!» του είπε.

Πήγαν τότε γρήγορα στον βασιλιά και τον ρώτησαν πού θα μπορούσε να ήταν το σώμα και εκείνος τους απάντησε ότι κάποιος του είχε χτες πει ότι το είδε να κατρακυλά στον κάμπο του βασιλείου και ότι θα ήταν προτιμότερο να πετάξουν γρήγορα, μήπως και το προλάβουν άμα είναι ακόμα εκεί. Έτσι και έγινε, μετά από πολλή ώρα πέταγμα έφτασαν στον κάμπο, αλλά πουθενά το κρανίο!!!

Γύρισαν στο βασίλειο λυπημένοι και άκουσαν τον βασιλιά να μιλάει για το ακέφαλο σώμα που κρατούσε στο μπουντρούμι στο υπόγειο του παλατιού και κατηγορούσε το κρανίο, γιατί προσπάθησε να προκαλέσει σαματά και αναστάτωση στο ειρηνικό του βασίλειο. Τότε το κρανίο οργισμένο πετάχτηκε και άρχισε να φωνάζει να του δώσουν πίσω το σώμα του. Τότε ο βασιλιάς είπε ότι μόνο ο ιπτάμενος άνθρωπος μπορούσε να το πάρει και άμα τα κατάφερνε, θα τον σκότωνε. Ο βασιλιάς με τόση

πίστη στις δοκιμασίες που είχε ετοιμάσει ο ίδιος, έστειλε την ιπτάμενη νεράιδα να το φέρει. Έμεινε έκπληκτος και δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στο πηγούνι του, όταν είδε την ιπτάμενη νεράιδα να επιστρέφει. «Τι; ΠΩΣ; αναφώνησε έντρομος. Η ιπτάμενη νεράιδα χωρίς να πει λέξη τον αποκεφάλισε και έδωσε το σώμα του φίλου του πίσω σε εκείνον. Από τότε συτοί οι δύο είναι οι καλύτεροι φίλοι και, όπως καταλαβαίνετε, αχώριστοι...

Νιόβη Τζουβαλά

10. Γιατί εμείς;

Αγγελική Στούπα

22 Ιουνίου 2022

Είμαι ακόμα πολύ αγχωμένη για τα αποτελέσματα των εξετάσεων. Γενικά, νομίζω πως τα έχω πάει καλά.

Όμως, σήμερα συνέβη κάτι υπέροχο! Οι γονείς των φίλων μου, μαζί με τους δικούς μου, αποφάσισαν να πάμε όλοι μαζί διακοπές στην Χίο. Δηλαδή, θα περάσω το καλοκαίρι μου με την Μαρία, τη Μυρσίνη, τη Νικόλ, την Εύα κι τη Νιόβη! Τέλεια!!!

Μόλις το μάθαμε αρχίσαμε να σχεδιάζουμε τι ακριβώς θα κάνουμε. Ποια μαγαζιά θα επισκεφτούμε, σε ποιες παραλίες θα πάμε...

1 Ιουλίου 2022

Ώρα 3:52

Πριν από λίγη ώρα αναχώρησε το πλοίο. Το πώς ένιωθα δεν περιγράφεται! Αυτό θα είναι το καλύτερο καλοκαίρι!

Ώρα 13:47

Φτάσαμε και όλα φαίνονται φανταστικά! Το ξενοδοχείο είναι από τα καλύτερα που έχω παραμείνει ποτέ! Τώρα, πάμε σε ένα εστιατόριο να γευματίσουμε.

2 Ιουλίου 2022

Σήμερα είναι τα γενέθλια μου. Ακόμα, κανένας μεγάλος δεν έχει ξυπνήσει, αλλά εγώ με τα κορίτσια θα πάμε στην παραλία.

Πριν λίγο επιστρέψαμε και δεν ξέρουμε τι να κάνουμε. Στην αμμουδιά, κοντά σε κάτι βράχους, βρήκαμε ένα ξύλινο βαρέλι. Η Νιόβη με τη Μυρσίνη πήγαν πρώτες, για να το ανοίξουν. Εγώ κρύφτηκα πίσω από την Νικολέτα, μην πεταχτεί τίποτα, ενώ η Μαρία ατάραχη έτρωγε μπισκότα, παρακολουθώντας τους γλάρους. Η Εύα βαρέθηκε και το άνοιξε, διότι η Νιόβη μπορεί να έδειχνε ατρόμητη, φοβόταν.

Μέσα είχε μια τεράστια χάρτινη μπάλα. Ύστερα από λίγο, έχασα το μέτρημα για το πόσες στρώσεις χαρτί υπήρχαν.

Τελικά, βρήκαμε ένα μικρό χαρτί που έγραφε κάτι στα κορεάτικα:

언덕 위에= Στον λόφο

Έπειτα από ώρες ανακαλύψαμε τι σημαίνει. Δεν είχαμε σύνδεση στο ίντερνετ και έπρεπε να βρούμε κάποιο λεξικό. Όμως, το μόνο πράγμα που υπήρχε στον λόφο είναι μύλοι. Τι δουλειά είχαμε στους μύλους; Τι ακριβώς ψάχνουμε;

3 Ιουλίου 2022

Ωρα 4:37

Η Μυρσίνη μάς ξύπνησε, λέγοντας μας ότι είδε ένα πολύ παράξενο όνειρο. Είπε πως ήμασταν στον λόφο, μέσα στον μεγαλύτερο μύλο. Εκεί βρήκαμε ένα βιβλίο με το επόμενο στοιχείο.

Ωρα 18:01

Είπαμε στους γονείς μας ως δικαιολογία ότι θα πάμε βόλτα με τα ποδήλατα, να εξερευνήσουμε το μέρος. Στην πραγματικότητα, κρύψαμε τα ποδήλατα σε ένα στενό και αρχίσαμε το σκαρφάλωμα. Βρήκαμε κατευθείαν το βιβλίο, αλλά καθώς κατεβαίναμε παραπάτησα. Έτσι χτύπησα άσχημα το πόδι μου.

Το επόμενο στοιχείο ήταν πάλι στα κορεάτικα. Αυτή τη φορά, ήταν ένα όνομα ενός χωριού της Τουρκίας.

4 Ιουλίου 2022

Περάσαμε όλο το πρωί ψάχνοντας κάποια φτηνή πτήση για την Τουρκία και ένα μη ακριβό ξενοδοχείο. Έπειτα, έπρεπε να διαπραγματευτούμε με τους γονείς. Ύστερα από πολλές ώρες, μας απάντησαν καταφατικά.

10 Ιουλίου 2022

Ωρα 10:15

Σε λίγο πετάμε. Είμαι πολύ ανήσυχη, μη έχοντας ξαναπετάξει με αεροπλάνο. Ο μπαμπάς μου λέει πως όλα θα πάνε καλά και οι πιθανότητες να πέσει είναι ελάχιστες.

Ωρα 12:23

Φτάσαμε. Τώρα κατευθυνόμαστε προς το ξενοδοχείο. Ακόμα είμαι ανήσυχη για το επόμενο στοιχείο. Ας ελπίσουμε όλα να εξελιχθούν ομαλά.

11 Ιουλίου 2022

Σήμερα επισκεφτήκαμε εκείνο το χωριό. Εξερευνώντας την περιοχή, το βρήκαμε! Ήταν ένα μικρό χαρτάκι, μέσα σε ένα κουτί, θαμμένο στο έδαφος. Σύμφωνα με αυτό, ο επόμενος προορισμός είναι το Ποικίλο όρος, κοντά στην Πετρούπολη.

20 Σεπτεμβρίου 2022

Το σχολείο ξεκίνησε και όλα είναι καλά. Έχουμε καινούργιους καθηγητές, νεότερους από τους περσινούς. Έκανα ακόμα περισσότερες φιλίες. Γενικώς, όλα είναι ήρεμα και γαλήνια. Αυτό που είναι πάντα στο μυαλό μου είναι το άλυτο μυστήριο. Μα, τι ακριβώς ψάχνουμε;

22 Σεπτεμβρίου 2022

Πήραμε την μεγάλη απόφαση. Σε δύο μέρες από τώρα θα πάρουμε απαντήσεις. Θα ανέβουμε στο βουνό.

24 Σεπτεμβρίου 2022

Εξοπλιστήκαμε με τα απαραίτητα και πήγαμε στο βουνό. «Το πιο πιθανό αυτό που αναζητούμε να είναι σε κάποια σπηλιά», είπαμε.

Αντίθετα, ξαφνικά βρεθήκαμε έξω από έναν αλλόκοτο ναό. Με είχε κυριέψει ο φόβος. Δεν ήξερα αν έπρεπε να μπούμε. Κι αν γινόταν κάτι; Ποιος θα μας βοηθήσει;

Πήρα μια βαθιά ανάσα, κάνοντας το πρώτο βήμα. Δε μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς ένιωθα. Ήταν ενθουσιασμός και τρόμος ταυτόχρονα.

Καταφθάσαμε στο κεντρικό δωμάτιο και... δεν υπήρχε απολύτως τίποτα! Σπαταλήσαμε τον χρόνο μας για το τίποτα! Έτσι πιστεύαμε, ώσπου η Μαρία να χάσει την ισορροπία της και να πέσει πάνω στον τοίχο. Εκείνος μετακινήθηκε, αποκαλύπτοντας μία μυστική πόρτα.

Προχωρήσαμε και ήταν αναμενόμενο να βρούμε έναν θησαυρό μεγάλης αξίας. Μα σε ποιον άνηκαν όλα αυτά τα χρυσαφικά; Μα γιατί έπρεπε να τα βρούμε εμείς; Ποια ήταν η ιστορία πίσω από αυτά;

Ακόμα προσπαθώ να καταλάβω! Ίσως το επόμενο καλοκαίρι!

Αγγελική Στούπα

11. SCURFAT

Κωνσταντίνος Χασάπης

Μία μέρα που έβρεχε πολύ δυνατά, ο Justin προσπαθούσε να γυρίσει σπίτι του μετά από μία πολλή κουραστική μέρα. Ξαφνικά, βλέπει μία σκιά στο σκοτάδι που φαινόταν από ένα φως στο δρόμο που τρεμόπαιζε. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν η τρομακτική του φιγούρα και όχι το πρόσωπό του. Το παιδί κλείνει τα μάτια του και τα ξανανοίγει. Ήταν ένα όνειρο. Ετοιμάζεται να πάει στο σχολείο.

Γρήγορα γρήγορα τρώει πρωινό, βουρτσίζει τα δόντια του και φεύγει. Στο δρόμο όλα ήταν ήρεμα και έφτασε ασφαλής στην τάξη. Το σχολείο τελείωσε γρήγορα και πήγε με τους φίλους του να κάτσουν σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Ξαφνικά ακούγεται ένας ψίθυρος να λέει «SCURFAT»... Ο μόνος που το άκουσε ήταν ο Justin. Τους ρωτάει. «Τ' ακούσατε αυτό;» Και όλοι του απάντησαν όχι. Τότε κατάλαβε πως κάτι γινόταν. Εν τω μεταξύ, στη γειτονιά μόλις είχε έρθει ένας ψυχοπαθής, που μόλις είχε βγει από την Κλινική Ψυχών. Παλιά αυτός ήταν κλόουν και είχε διαπράξει πέντε φόνους σε παιδικά πάρτι. Ο Justin είχε τρομοκρατηθεί. Το βράδυ πήγε βόλτα με τους φίλους του και τους εξήγησε για το όνειρο, για τον ψυχοπαθή, για τον ψίθυρο. Όλα. Οι φίλοι του τον βγάλανε τρελό. Δεν τον πίστευε κανείς τους.

Ο Justin γύρω στις δέκα και μισή, είπε να γυρίσει στο σπίτι, αλλά, επειδή ήταν μακριά, είπε να κόψει δρόμο από ένα μονοπάτι. Στο μονοπάτι όμως ξανασυναντάει την ίδια φιγούρα που είχε συναντήσει και στο όνειρο, αλλά τώρα φαινόταν καθαρά. Ήταν ντυμένος κλόουν. Φορούσε ένα ψηλό κόκκινο καπέλο, ήταν τεράστιος και είχε ένα μόνιμο παγερό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Το παιδί του φωνάζει. «Τι θες από μένα;» . Ο κλόουν του ψιθυρίζει ξανά «SCURFAT» και τρέχει μακριά. Ο Justin δεν κατάλαβε γιατί έφυγε. Το βράδυ δεν κοιμήθηκε καθόλου.

Στη γειτονιά είχαν εξαφανιστεί 20 άτομα. Ο Justin δεν άργησε να καταλάβει ποιος ευθυνόταν για αυτό. Φοβόταν να ξαναβγεί από το σπίτι του, να μη τον σκοτώσει εκείνο το τρομακτικό τέρας. Είχε να βγει από το σπίτι του 1 μήνα. Μια μέρα μαθαίνει ότι ο κολλητός του είχε πέσει θύμα απαγωγής. Τότε αποφάσισε να βγει και να πάει να σκοτώσει

εκείνο το τέρας. Πήγε στο μονοπάτι που τον είχε δει τελευταία φορά. Πήρε το σουγιά του και τον κράτησε σφιχτά. Ο SCURFAT εμφανίστηκε κρατώντας στο δεξί του χέρι το κεφάλι του κολλητού του. Ο Justin σκότωσε τον SCURFAT και ησύχασε. Ο Justin μεγάλωσε, παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, αλλά κάθε βράδυ βλέπει το ίδιο όνειρο με την τρομακτική φιγούρα στη δυνατή βροχή...

Κωνσταντίνος Χασάπης

12. Η κακιά μάγισσα του δάσους

Μαρίλια Τζελέπη

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα απομακρυσμένο δάσος, ζούσαν κάποιοι παράξενοι άνθρωποι. Κατοικούσαν σε αυτό το δάσος αιώνες τώρα. Η τροφή τους ήταν τα ζώα και ζούσαν μαζί ειρηνικά. Μια μέρα, λοιπόν, ο ταξιδευτής του δάσους τούς ανακοίνωσε πως ήταν πρόθυμος να πάει να τους φέρει το πιο ωραίο φρούτο όλου του κόσμου!

Όλοι ήταν εντυπωσιασμένοι και δέχθηκαν με χαρά. Έτσι, λοιπόν, ο ταξιδευτής εξοπλισμένος κατάλληλα ξεκίνησε. Στο δρόμο του συνάντησε ένα πελώριο κόκκινο κουτί. Έμεινε άφωνος! Πρώτη φορά είχε δει τόσο μεγάλο κουτί! Τότε ξέχασε το φρούτο και προσπάθησε να το κουβαλήσει μέχρι το δάσος. Μετά από πολλές

προσπάθειες, τα κατάφερε. Όταν έφτασε, όλοι περίμεναν να δουν το φρούτο.

Αλλά, η απογοήτευση στα μάτια τους φαινόταν από μακριά.

«Μη στενοχωριέστε, θα σας φέρω το φρούτο, αλλά πρώτα δείτε αυτό!» είπε εκείνος.

«Ας το ανοίξουμε!», απάντησαν όλοι. Ήταν πολύ ψηλό και δεν τα κατάφεραν. Τότε, έτρεξαν να φωνάξουν το πιο ψηλό και δυνατό τέρας του δάσους. Έτσι, κατόρθωσαν να το ανοίξουν.

Όλοι έμειναν εμβρόντητοι. «Δεν είναι δυνατόν! Δεν έχει τίποτα μέσα». Σκέφτηκαν πως θα τους έκανε πλάκα ο αόρατος και όλοι νευριασμένοι πήγαν να κοιμηθούν, αφού είχε βραδιάσει.

Το επόμενο πρωί, όμως, κάτι παράξενο έγινε. Κανένας δεν μπορούσε να μιλήσει ευγενικά, όλοι τσακώνονταν και ο αόρατος σταμάτησε να είναι αόρατος. Όλοι μιλούσαν ανάποδα, περπάταγαν ανάποδα, σαν να πήγαινε ο χρόνος πίσω. Παντού συμφορές. Ο Μεγαλοπατούσας, δεν μπορούσε να περπατήσει και τα δέντρα ξαφνικά έπεσαν, σαν κάποιος αόρατος να τα έκοβε. «Βοήθειαααα!» φώναξε ο σπασμένος άνθρωπος. Ένα μαλλιαρό τέρας εμφανίστηκε μπροστά σε όλους και γκρέμισε όλες τις σκηνές. «Τι θα κάνουμεεεεε;» είπε ο Κατάδικος. «Σσςς! Κάτι ακούγεται» είπε ο Ανώνυμος. Όλα σταμάτησαν. Ήταν σαν ένα στιγμιαίο όνειρο, πίστευαν όλοι. Το βράδυ κανένας δεν κοιμήθηκε. Όλοι σκέφτονταν αναστατωμένοι το απόγευμά τους.

«Τι να ήταν, άραγε;» αναρωτήθηκαν οι Δίδυμοι.

Ένα περίεργο πρωινό ξημέρωσε. Κανένας δεν είχε όρεξη ούτε καν να φάει. Και τότε κάτι απίθανο συνέβη. Όλοι άρχισαν να τσιρίζουν. Η κακιά μάγισσα που έμενε στο διπλανό δάσος, είχε εμφανιστεί μπροστά τους. «Να τι έκρυβε μέσα το κουτί» είπε ο μεγαλόσοφος. Αυτή έφερε όλες τις συμφορές. Όλοι μαζεύτηκαν γύρω από τη μαγική αγελάδα και έκαναν ένα συμβούλιο πώς θα σκοτώσουν τη μάγισσα. Ο Μεγαλόσοφος σκέφτηκε να επισκεφθούν το θάμνο που μιλάει και δίνει συμβουλές. Όταν έφθασαν, άκουσαν μια φωνή. «Να εμφανίσετε τον Ακέφαλο μπροστά στη μάγισσα» είπε ο θάμνος που μιλάει. «Μπράβοοοοο» φώναξαν όλοι. Το απόγευμα καταστρώθηκε σχέδιο. Με το που ήρθε η μάγισσα εμφανίστηκε ο Ακέφαλος και ο Σκελετός, αλλά η μάγισσα δε φοβήθηκε. Αντιθέτως, τους πάγωσε και επιτέθηκε στους υπόλοιπους. Ευτυχώς, όλοι σώθηκαν.

Ξαναπήγαν στο θάμνο που μιλάει. «Θα εφαρμόσετε καλύτερο σχέδιο» είπε. «Θα κρυφτεί ο Μεγαλοπατούσας και ο Μεγαλόσοφος πίσω από ένα δέντρο και οι υπόλοιποι θα επιτεθούν στη μάγισσα» είπε. Η μάγισσα αυτή τη φορά ήρθε μεταμφιεσμένη, αλλά το σχέδιο δεν άλλαξε. Ο δυνατός κρατούσε ένα μεγάλο κούτσουρο και οι υπόλοιποι κοντάρια. Επιτέθηκαν όλοι μαζί. Η μάγισσα ζαλίστηκε. Έπειτα ο Μεγαλοπατούσας την πάτησε και αυτή θρυμματίστηκε σαν να έπεφτε ζάχαρη. «Μπράβοοοο μας! Ζήτωωω!» φώναξαν όλοι.

Το επόμενο πρωί, όλα λειτουργούσαν κανονικά. Όλοι μιλούσαν καθαρά. Τα δέντρα ξαναεμφανίστηκαν και όλα ξαναέγιναν κανονικά. Ο ταξιδιώτης, πήγε να φέρει το φρούτο που είχε υποσχεθεί. Η μάγισσα δεν ξαναεμφανίστηκε ποτέ!

Τζελέπη Μαρία Ευαγγελία

13. «Ο τεμπέλης βασιλιάς»

Θεοδώρα Πολυκανδριώτη

Ένα πρωί ο βασιλιάς κάθισε στον θρόνο του, όπως και τις υπόλοιπες μέρες διατάζοντας τους υπηκόους του να τον φέρουν ό,τι είχε στην διάθεσή του. Καθώς οι ώρες περνούσαν φυσιολογικά, οι φρουροί τον ενημέρωσαν ότι πλησίαζαν το παλάτι ένας γέροντας και ένα κοριτσάκι, που δεν τους είχαν ξαναδεί. Ο βασιλιάς διέταξε να μπουν μέσα. Έτσι και έγινε, οι φρουροί τούς άφησαν να μπουν. Όταν μπήκαν μέσα, ο βασιλιάς τούς ρώτησε τι θέλουν εκεί εφόσον ήταν άγνωστοι σ' αυτά τα μέρη. Ο γέροντας και το κοριτσάκι δεν μίλησαν, το μόνο που έκαναν ήταν να αφήσουν μια σακούλα και να φύγουν. Ο βασιλιάς προσπαθούσε να καταλάβει ποιοι ήταν αυτοί όλο το βράδυ.

Το επόμενο πρωί ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα από τις προηγούμενες μέρες. Ο βασιλιάς δεν σηκώθηκε να πάει στον θρόνο του, όπως όλα τα πρωινά, παραμόνο ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Τότε ήταν η ώρα που ανησύχησαν και πήγαν στην βασιλική κάμαρα, χτύπησαν την πόρτα αλλά απάντηση καμία... Τότε ξαναχτύπησαν, αλλά και πάλι τίποτα, έτσι μπήκαν μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη. Αντίκρισαν τον βασιλιά να κοιμάται, αλλά το γεγονός ήταν πολύ περίεργο, εφόσον ο βασιλιάς συνήθιζε να ξυπνάει πολύ πρωί. Έτσι, τον ξύπνησαν και του είπαν ότι του έφεραν το αγαπημένο του πρωινό, εφόσον ήταν Σάββατο. Ο βασιλιάς τούς είπε ότι δεν θέλει τίποτα και διέταξε να βγουν γρήγορα έξω από το δωμάτιο του. Κακώς λέει τον είχαν ξυπνήσει. Έτσι και έγινε, βγήκαν γρήγορα έξω από το δωμάτιο και κατέβηκαν στην κουζίνα.

Πέρασαν πολλές ώρες χωρίς ο βασιλιάς να σηκωθεί και έτσι κατάλαβαν ότι κάτι σοβαρό είχε συμβεί. Αποφάσισαν να ανέβουν

στην κάμαρά του μήπως ακούσουν τίποτα.

Όταν πλησίασαν τη

χρυσή θύρα άκουσαν τον βασιλιά να μιλάει μόνος του. Ήταν πολύ περίεργο, γιατί δεν είχε μπει κανείς στο παλάτι. Τελικά, έκριναν ότι ήρθε η ώρα να πάρουν τηλέφωνο την πιστή νοσοκόμα του. Η νοσοκόμα έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο παλάτι, ανέβηκε γρήγορα στο δωμάτιο και προσπάθησε να βγάλει συμπεράσματα από τις εξετάσεις και από αυτά που άκουσε. Πέρασαν αρκετά λεπτά μέχρι να ακουστεί κάτι που μπορούσε να την βοηθήσει, ώσπου άκουσε τον βασιλιά να λέει:

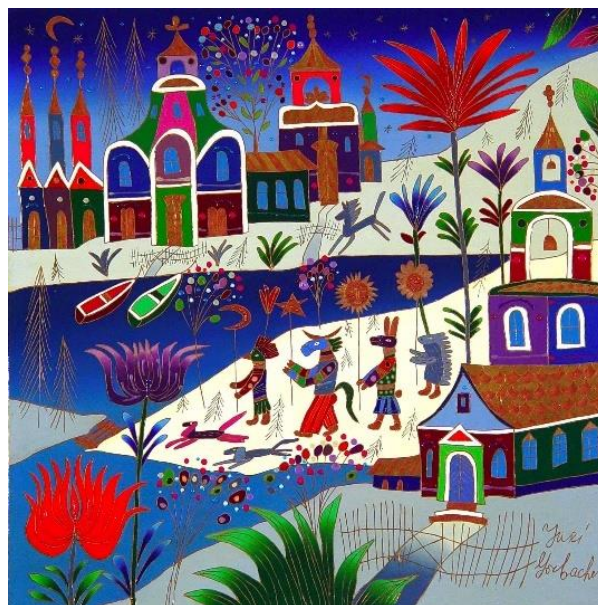
«Είσαι ο καλύτερος μου αόρατος φίλος». Κατέβηκε γρήγορα κάτω στεναχωρημένη αλλά και σκεπτική. Όταν την είδαν έτσι, αγχώθηκαν πολύ και την ρωτούσαν τι έγινε και αν έκανε κάποια διάγνωση ή -έστω- έβγαλε κάποιο συμπέρασμα.

Η νοσοκόμα τούς απάντησε ότι ο Βασιλιάς έχει έναν αόρατο φίλο και ότι μιλάνε. Μετά από ώρες εξήγησης τούς έκανε μερικές ερωτήσεις. Όλες είχαν αρνητική απάντηση. Κάποια στιγμή όμως τους έκανε την ερώτηση αν είχε έρθει κάποιος την προηγούμενη μέρα και του έδωσε κάτι. Οι φρουροί απάντησαν ότι ήρθε ένας γέροντας και ένα κοριτσάκι και κάτι κρατούσαν, αλλά δεν είχαν δει τι. Τότε οι δούλοι του βασιλιά είπαν ότι μέσα ή σακούλα περιείχε ένα ψωμί. Το ήξεραν, διότι τους είχε φωνάξει, για να πάρουν την σακούλα.

Η νοσοκόμα απάντησε αγχωμένη και πολύ στεναχωρημένη ότι έβγαλε συμπέρασμα γιατί είναι έτσι ο βασιλιάς. Φυσικά, όλοι ήθελαν να μάθουν. Η νοσοκόμα τούς είπε ότι ο γέροντας και η κόρη του είχαν μαγευτεί από μια ενοχλητική νεράιδα, που καθόρισε την ιστορία του μέρους αυτού, πριν δύο χρόνια. Οι φρουροί και οι δούλοι του βασιλιά στεναχωρήθηκαν πολύ και ξέσπασαν σε κλάματα. Αυτό όμως δεν τους ήταν αρκετό, ήθελαν και άλλες εξηγήσεις. Η νοσοκόμα έκατσε και τους τα εξήγησε όλα με κάθε λεπτομέρεια. Ένας από όλους τους φρουρούς αποκάλυψε ότι ο βασιλιάς την προηγούμενη μέρα είχε φάει λίγο από το ψωμί. Η νοσοκόμα δεν είχε φτάσει ακόμα στο θέμα του ψωμιού και στην ιστορία του. Τότε τους εξήγησε ότι το ψωμί το έφεραν, γιατί ήθελαν να γίνουν πλούσιοι και γίνει αυτός ο γέροντας βασιλιάς και το κοριτσάκι βασιλοπούλα. Το ψωμί το έφεραν, για να τον δηλητηριάσουν, αλλά δεν το κατάφεραν γιατί έφαγε από την μεριά που βάζουν λιγότερο δηλητήριο και, όπως είπε ένας από τους φρουρούς, έφαγε λίγο. Αυτή η μέρα πέρασε χωρίς κανένα άλλα παράξενο γεγονός. Ο βασιλιάς ακόμα όμως να σηκωθεί.

Το επόμενο πρωί ο αγγελιαφόρος ήρθε και άφησε ένα γράμμα στην πύλη του παλατιού. Αυτό το γράμμα επιβεβαίωνε τα αποτελέσματα της χθεσινής εξέτασης. Όλοι έτρεξαν στην κουζίνα, για να ανοίξουν το γράμμα. Διάβασαν ότι ο βασιλιάς δεν θα ξαναγίνει ποτέ ο βασιλιάς που ήξεραν τόσα χρόνια και σε λίγο καιρό δεν θα είναι τεμπέλης, όπως όλοι σχεδόν οι βασιλιάδες. Ο βασιλιάς θα σηκωθεί από το κρεβάτι του σε λίγες μέρες υγιής και πιο κεφάτος από ποτέ. Έτσι και έγινε! Μετά από λίγες μέρες, ο βασιλιάς σηκώθηκε από το κρεβάτι του και ήταν μια χαρά. Έδωσε νέα πνοή στο βασίλειο. Έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Θεοδώρα Πολυκανδριώτη

14. Η πριγκίπισσα και ο δράκος

Διομήδης Τζαφέρης

Ήταν κάποτε μια πριγκίπισσα όμορφη, σαν τα κρύα νερά. Πρίγκιπες από όλα τα γύρω βασίλεια ζητούσαν να τη γνωρίσουν από κοντά. Όσοι την επισκέπτονταν θαμπώνονταν τόσο από την ομορφιά της όσο και από τον χαρακτήρα της. Η πριγκίπισσα ήταν όμως πολύ απλός άνθρωπος και της άρεσε να πηγαίνει στην πόλη να κάνει βόλτα και να μιλάει με τους ανθρώπους γύρω της.

Μια μέρα εκεί που ψώνιζε στην πόλη, συνάντησε έναν νέο που πούλαγε λουλούδια. Η πριγκίπισσα τον συμπάθησε πολύ κι έκατσε κι έπιασε κουβέντα μαζί του. Γυρνώντας στο παλάτι, μίλησε στη μητέρα της για τον νέο.

«Αχ κόρη μου, πολύ εντυπωσιασμένη σε βλέπω, αλλά να ξέρεις ο πατέρας σου δεν θα σε άφηνε να έχεις καμία σχέση με έναν ανθοπώλη! Σκέψου τη θέση μας, τι θα έλεγε ο κόσμος;»

Η πριγκίπισσα δεν ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε πικραμένη. Αυτή έκανε τα πάντα, για να ευχαριστήσει τους γονείς της, αλλά αυτοί την είχαν μεγαλώσει λέγοντάς της συνέχεια «δεν πρέπει» και «μην».

Απογοητευμένη όπως ήταν, πήγε στη νεραιδοноνά της, για να της πει το πρόβλημά της. «Νονά, κανείς δε με καταλαβαίνει σ' αυτό το σπίτι. Κάνω ό,τι μπορώ, για να τους ευχαριστήσω και αυτοί ακόμα να καταλάβουν ότι μεγάλωσα! Θέλω εγώ να αποφασίζω για τη ζωή μου»

- «Μην ανησυχείς καλή

μου. Σκέφτηκα έναν τρόπο να τους δώσουμε να καταλάβουν ότι εσύ θα αποφασίζεις για τη ζωή σου. Μόνο που θα το κάνουμε λίγο διαφορετικά...»

Την επόμενη μέρα ένας άρατος άνθρωπος απήγαγε την πριγκίπισσα και τη μετέφερε στο κάστρο μιας ιδιότροπης μάγισσας στην άκρη του βασιλείου. Αυτή η ιδιότροπη μάγισσα απήγαγε όσους έβαζε στο μάτι και τους έβαζε να υπομείνουν τα βασανιστήριά της.

Για την πριγκίπισσα είχε ανακοινώσει ότι θα μπορέσει να την παντρευτεί όποιος καταφέρει να την απελευθερώσει από τον

δράκο που τη φύλαγε στο κάστρο της. Φυσικά, όλο αυτό το σχέδιο το είχε οργανώσει η νεραϊδοννά της πριγκίπισσας, μήπως και κατάφερνε να φέρει πάλι κοντά την πριγκίπισσα με τον ανθοπώλη.

Ενώ στην αρχή αυτό φαινόταν πολύ διασκεδαστικό, η πριγκίπισσα είχε αρχίσει να νιώθει άσχημα με όλους αυτούς που πήγαιναν να τη σώσουν και τελικά τους απέκρουε ο

δράκος. Πάντως, με τον δράκο τα πήγαινε πολύ καλά. Τη μισή τους μέρα την περνούσαν μιλώντας. Ο δράκος της έλεγε ιστορίες από τη ζωή του και από τους μυθικούς πολέμους, στους οποίους είχε πάρει μέρος ως φρουρός της παλιάς βασίλισσας. Η πριγκίπισσα τον άκουγε με ανοιχτό το στόμα. Της φαίνονταν τρομερά όλα αυτά που είχε ζήσει. Και αυτή, βέβαια, του μίλησε για τη ζωή της και ένωσε για πρώτη φορά ότι κάποιος καταλάβαινε τα προβλήματά της. «Πρώτη φορά βρίσκω

κάποιον να με ακούει με τόση προσοχή. Συνήθως όλοι ασχολούνται με την ομορφιά μου, όχι με το μυαλό μου». Έτσι, έγιναν δύο καλοί φίλοι.

Οι μέρες περνούσαν, πολλοί νέοι προσπαθούσαν να σώσουν την πριγκίπισσα, αλλά όλοι αποκρούονταν, γιατί κανένας από αυτούς δεν ήταν ο ανθοπώλης. Με τον καιρό η πριγκίπισσα απογοητεύτηκε και σιγά σιγά άρχισε να ξεχνάει τον ανθοπώλη. Όλη τη μέρα την περνούσε με τον δράκο. Πετούσε μαζί του πάνω από την πόλη και ταξίδευε μαζί του σε άλλα μέρη. Σιγά, σιγά άρχισε να ερωτεύεται το δράκο, το ίδιο και αυτός. «Πόσο παρεξηγημένα πλάσματα είναι αυτοί οι δράκοι... Δυνατά,

γενναία πλάσματα και αληθινά πόσο θα ήθελα να ήμουν κι εγώ...δράκος!» Λέγοντάς το αυτό η πριγκίπισσα μεταμορφώθηκε σε δράκο. Η νεραϊδοννά της ήξερε ότι της άξιζε κάτι καλό και εφόσον δεν μπορούσε να το βρει στο βασίλειο των ανθρώπων, θα μπορούσε να το βρει τελικά στο βασίλειο των δράκων. Έτσι, λοιπόν, οι δύο δράκοι πέταξαν ψηλά ευτυχισμένοι σε ένα νέο τόπο που θα ζούσαν μαζί.

Διομήδης Τζαφέρης

15. «Η νεράιδα Χρυσαλένα και η μαγική σπηλιά»

Γωγώ Σπυροπούλου

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν όλες οι νεράιδες μαζί σε ένα λιβάδι που ξεκινούσε από την κορυφή ενός πανύψηλου βουνού και τελείωνε στους πρόποδες του. Στο ψηλότερο σημείο ήταν το βασίλειο

των νεράιδων, το κάστρο της Χρυσόσκονης, όπου έμενε η βασίλισσα Χρυσήδα μαζί με την κόρη της. Η βασίλισσα ήταν η γηραιότερη νεράιδα του λιβαδιού και ζούσε πάνω από 300 χρόνια σε εκείνο το μαγικό μέρος. Δεν είχε άντρα και κανένας ποτέ δεν είχε μάθει ποιος ήταν ο πατέρας της κόρης της, της πριγκίπισσας Χρυσαλένας.

Μια μέρα η χρυσόσκονη στο κάστρο άρχισε να λιγοστεύει και σιγά σιγά το φως της να σβήνει. Τότε,

όλοι κατάλαβαν πως η βασίλισσά τους, η πιο αγαπητή από όλες τις νεράιδες, θα ανέβαινε στον ουρανό και θα γινόταν άστρο. Η θητεία της θα είχε πια τελειώσει.

Οι νεράιδες μαζεύτηκαν γύρω από το κάστρο κι άρχισαν να μοιρολογούν και να κλαίνε. Τα δάκρυα τους έπεφταν βαριά στη γη, γίνονταν μικρά κι αστραφτερά διαμαντάκια και χάνονταν στο πυκνό χορτάρι. Ξαφνικά, η χρυσόσκονη του κάστρου άρχισε ξανά να πέφτει γύρω του και το φως της απλώθηκε γύρω από το παλάτι. Εμφανίστηκε στον κήπο η νεράιδα Χρυσαλένα και με κρυσταλλένια δάκρυα ζήτησε από τις υπόλοιπες νεράιδες να σταματήσουν να μοιρολογούν και να την

ακούσουν.

- «Ξέρω καλά πως είχατε βαθιά αγάπη και εμπιστοσύνη στη μητέρα μου. Ξέρω πως ήταν η προστάτιδά σας, η καλύτερη σας φίλη, η μητέρα σας. Όμως, αφήστε κατά μέρος τα διαμαντένια δάκρυα σας, ανοίξτε τα πανέμορφα, γεμάτα χρυσόσκονη φτερά σας και συνεχίστε κανονικά το έργο σας. Μη θρηνείτε άλλο. Είμαι εγώ εδώ για σας.» Οι νεράιδες, πράγματι, σταμάτησαν να θρηνούν κι ένα αχνό χαμόγελο εμφανίστηκε στα λαμπερά πρόσωπά τους. Επέστρεψαν όλες στις δουλειές τους και η νέα βασίλισσα τους δεν άφησε λεπτό ανεκμετάλλευτο,

ξεκινώντας κατευθείαν από τους νέους κανόνες της χώρας. Έτσι, έζησαν αυτές καλά και εμείς καλύτερα.

Γεωργία Σπυροπούλου

16. Το πιο τρελό όνειρο

Αθανασία Τσόκα

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχαν 2 παιδιά ο Ζιμαχ και ο Μιζαχ. Ο Ζιμαχ από πάντα ήθελε να δει τι γίνεται όταν πεθάνεις και από την άλλη ο Μιζαχ πάντα ήθελε να είχε όλη την προσοχή. Αυτοί οι δύο δεν είχαν γνωριστεί ποτέ μέχρι που μια μέρα ο Ζιμαχ πέθανε. Πάντα ήθελε να μάθει τι θα γίνει αν πεθάνει και επιτέλους είχε μάθει. Έγινε σκελετός. Από την άλλη ο Μιζαχ μετά από 2 μέρες έγινε γνωστός σε όλους και έτσι τον έβγαλαν ιππότη για εκείνη την χρονιά. Όλοι στην ζωή ήξεραν πια τον ιππότη ενώ όλοι στην "Χώρα των Νεκρών" ήξεραν τον σκελετό αφού ήταν ο πιο πρόσφατος πεθαμένος. Ο ιππότης λοιπόν μια μέρα καθώς έπαιζε ένα επιτραπέζιο το "Ζωή ή Θάνατος" και έχασε. Τότε μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου πήγε στην "Χώρα των Νεκρών". Με το που έφτασε έπεσε πάνω στον σκελετό και αρχίσαν τα μιλάνε.

-«Εσύ γιατί δεν είσαι σκελετός;» τον ρώτησε με απορία ο σκελετός.

-«Εσύ γιατί είσαι σκελετός;» απόρησε ο ιππότης
-«Έχεις έρθει στη "Χώρα των Νεκρών" και εδώ όλοι είναι σκελετοί, άρα εσύ από πού είσαι, αφού δεν είσαι σκελετός;»

-«Έπαιζα ένα επιτραπέζιο και ξαφνικά εμφανίστηκα εδώ!» απάντησε ο ιππότης προσπαθώντας να καταλάβει τι γινόταν.

Ύστερα από λίγο, ο σκελετός άρχισε να δείχνει στον ιππότη το μέρος. Όσο εκείνοι περπατούσαν, άρχιζαν από παντού να βγαίνουν σκελετοί. Όλοι είχαν τρομάξει και δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι γινόταν εκεί, ενώ συνέχιζαν να πέφτουν και άλλοι σκελετοί. Μετά από λίγο κατάλαβαν ότι στην χώρα τους είχαν πέσει 3 βόμβες, αφού οι μισοί είχαν χάσει ένα μέλος τους σώματός τους. Μετά από όλα αυτά, ο ιππότης και ο σκελετός συνέχισαν να μιλάνε και να περπατάνε και έμαθαν ο ένας πολλά πράγματα για τον άλλον έτσι, ώστε έγιναν πολύ καλοί φίλοι. Την επόμενη μέρα, ένας άγγελος κατέβηκε στη «Χώρα των Νεκρών» και προσπάθησε να αρπάξει τον ιππότη. Εκείνη την στιγμή όμως για καλή του τύχη ξύπνησε ο σκελετός φωνάζοντας. -«Όχι, όχι μην πάρεις τον φίλο μου!» Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο ιππότης διέταξε τον σκελετό να ξαναγίνει πάλι άνθρωπος και έτσι έγινε. Ο άγγελος τότε πήρε και τους δύο και τους επανέφερε στην ζωή.

-«Εε!! Ξύπνα θα αργήσεις για το σχολείο!» έλεγε η μαμά του Ζιμαχ ξυπνώντας τον.
-«Τι,τι έγινε;» ρωτούσε αγουροξυπνημένος ο Ζιμαχ.

-«Η ώρα είναι 7, ξύπνα θα αργήσεις!!» ξαναείπε η μαμά στον Ζιμαχ. Ο Ζιμαχ μονολογεί: «όνειρο ήταν όλο αυτό;» Μέχρι και τώρα μετά από δυο μήνες ο Ζιμαχ ακόμα δεν μπορεί να εξηγήσει το τρελό του όνειρο.

Αθανασία Τσόκα

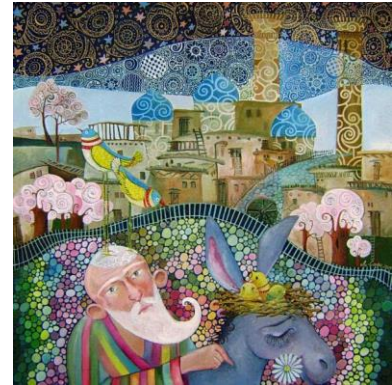
17. Ο άρρωστος βασιλιάς

Πηνελόπη Τάγκα

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς λίγο γερασμένος και βαριά άρρωστος. Ήρθαν όλοι οι γιατροί του κόσμου αλλά τίποτα ,κάθε φορά τον έκαναν και χειρότερα.

Μια μέρα περνούσε από το βασίλειο του ένας σοφός γέροντας και πήρε το αυτί του για την

αρρώστια του βασιλιά. Κατευθείαν έτρεξε στο παλάτι, για να προσπαθήσει να τον σώσει.

Είχε περάσει ένας μήνας και η αλλαγή φαινόταν, αλλά μόλις έπεφτε ο ήλιος, έπεφτε και ο βασιλιάς. Μια μέρα κατάλαβε ο γέροντας τι έχει γίνει, αλλά φοβήθηκε μην τον περάσουν για τρελό και τον βάλουν στο μπουντρούμι , ώστε βρήκε το θάρρος και ομολόγησε τη θεωρία του. Αυτό που διέγινωσε ο γέροντας στο βασιλιά ήταν μια κατάρα που του είχε ρίξει μια κακή μάγισσα από τα χιονισμένα βουνά μιας χώρας που ούτε καν μπορούσε να προφέρει .

Ο γέροντας τον συμβούλεψε να πάει σε αυτά τα χιονισμένα βουνά και να παλέψει με τον δυνατό δράκο, που φύλαγε το αντίδοτο για την κατάρα. Ο βασιλιάς προσπάθησε να εξηγήσει στον γέροντα πως δεν μπορεί να πάει, επειδή ήταν άρρωστος, αδύναμος και φοβισμένος. Έτσι τότε έπρεπε να πάει ο γιος του βασιλιά ο πρίγκιπας. Έτσι κι έγινε.

Την Τρίτη πρωί πρωί ο πρίγκιπας ξεκίνησε χαράματα, για να σώσει τον πατέρα του. Μέσα σε 4 νύχτες και 3 ημέρες είχε φτάσει στην άγνωστη χώρα. Και άρχισε να καταστρώνει το σχέδιο του πώς θα νικήσει τον φοβερό δράκο, που παραμόνευε στην πύλη της χώρας. Το πρωί που ξύπνησε ,άκουγε ροχαλητά δράκου και έτσι σκέφτηκε να δράσει αμέσως. Μπήκε μέσα στο κάστρο, αλλά αντί να δει έναν τρομερό δράκο που όλοι διηγούνταν με τρόμο, τι να δει; Βλέπει μια μητέρα δράκαινα με τα μικρά της. Αρχικά ήταν εχθρική μαζί του, γιατί τον είδε για πρώτη φορά ,αλλά αυτός τους έδωσε λίγο φαγητό και ηρέμησε. Άρχιζε να παίζει με τα δρακάκια και ήταν πολύ φιλικός.

Μόλις έπεσε η νύχτα και κοιμήθηκαν όλοι, ο πρίγκιπας άρχιζε να ψάχνει το αντίδοτο. Όσπου το βρήκε σε ένα φιλντισένιο σεντούκι. Πήγε να φύγει αλλά, δεν μπόρεσε. Ξύπνησε, λοιπόν, τη δράκαινα με τα δρακάκια και έφυγαν για το παλάτι του.

Μέσα σε μία μέρα είχαν φτάσει πετώντας. Έδωσαν στον βασιλιά το αντίδοτο και εκείνος, για να δείξει την ευγνωμοσύνη του στην δράκαινα την ανακήρυξε πριγκίπισσα και έκανε αυτήν άνθρωπο και τα δρακάκια της και έτσι βρήκε την ευκαιρία ο πρίγκιπας να την παντρευτεί. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Πηνελόπη Τάγκα

18. Η ενοχλητική νεράιδα

Γιάννης Τζιβράς

Κάποτε ήταν μια ενοχλητική νεράιδα που πείραζε συνέχεια τον Βασιλιά, καταστρέφοντας το παλάτι του με το μαγικό της ραβδί.

Το όνομα του ταλαίπωρου βασιλιά ήταν Δίας. Ο Βασιλιάς Δίας έβαλε τους τρεις καλύτερους φρουρούς στην πύλη του παλατιού, για να εμποδίσουν την νεράιδα να ξανακαταστρέψει το παλάτι. Στο μεταξύ, ο Δίας δεν ήταν ο μόνος που είχε παλάτι, ούτε ο μόνος που ήταν βασιλιάς. Ήταν και η ενοχλητική νεράιδα, που είχε ένα ολόδικό της παλάτι κι έναν μινώταυρο να το φυλάει.

Μετά από λίγο καιρό, η νεράιδα βαρέθηκε και πήγε να ξαναεπιτεθεί στον βασιλιά. Οι τρεις φρουροί με τις βαλίστρες τους προσπάθησαν να σκοπεύσουν τη νεράιδα, αλλά αυτή πρόλαβε και τους μεταμόρφωσε σε κλώνους της με το ραβδί της.

Ο Δίας αμέσως διέταξε όλους, μέχρι και την νοσοκόμα του παλατιού, να επιτεθούν στην νεράιδα, αλλά όλοι απέτυχαν. Οι τρεις φρουροί νικήθηκαν από τους κλώνους, οι ιππότες μετατράπηκαν σε ζελεδάκια, το αγαπημένο ζαχαρωτό της νεράιδας, και η νοσοκόμα παγιδεύτηκε σε έναν κύβο από πάγο.

Ο Βασιλιάς Δίας δεν είχε καμία ελπίδα, έπρεπε να βρει κι άλλους ιππότες για άλλη μία φορά. Και δεν ήταν μόνο αυτό, αλλά έπρεπε κιόλας να καλέσει εργάτες για να ξαναφτιάξουν το παλάτι. Μετά τη μάχη, ένας σοφός ασθενής της νοσοκόμας που είχε σπάσει τα πόδια του, πρότεινε στον βασιλιά Δία να κλέψει το ραβδί της νεράιδας.

-«Αδύνατον...» είπε ο καημένος ο βασιλιάς. Δίκιο είχε, πώς είναι δυνατόν να κλέψει κανείς το ραβδί μιας νεράιδας, που μόνο με μερικές λέξεις μπορούσε να σε εξαφανίσει από προσώπου γης;

Ο σοφός απάντησε:

-«Δεν με αφήσατε να ολοκληρώσω τη φράση μου, Μεγαλειότατε... Για να κλέψεις το ραβδί αυτής της νεράιδας, θα πρέπει να πας στο παλάτι της, να χτυπήσεις την πόρτα και να ζητήσεις να γίνεις σκλάβος της...»

Ο Δίας τον ξαναδιέκοψε:

-«Το κατάλαβα, αλλά δεν μπορώ να κλέψω το ραβδί μόνος μου.»

Ο ασθενής φώναξε:

-«ΜΗ ΜΕ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΕ, ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ!»

Ο βασιλιάς σώπασε και ο σοφός συνέχισε:

-«Δεν θα το κλέψετε εσείς το ραβδί...»

-«Το κατάλαβα, μα όταν της ζητήσω να γίνω σκλάβος της, σίγουρα θα υποψιαστεί κάτι... Οπότε θα είναι συνέχεια με το ραβδί κολλημένο στο χέρι της.

-«Βασιλιά μου, άκουσέ με! Φυσικά και θα υποψιαστεί τα πάντα, οπότε θα σε αφήσουμε εκεί για κανένα μήνα, ώστε η νεράιδα να το πιστέψει.»

Την επόμενη μέρα, ο βασιλιάς πήγε και ικέτευσε τη νεράιδα να γίνει σκλάβος της. Το πρώτο μέρος του σχεδίου είχε λειτουργήσει. Η νεράιδα τον είχε δεχτεί. Οι ιππότες τον άφησαν εκεί για τρεις μήνες και μέσα σε αυτούς τους τρεις μήνες η νεράιδα έκανε ενενήντα επιθέσεις. Ξαφνικά, ακούστηκε στην πόρτα της νεράιδας ένα «τοκ τοκ». Αυτή χάρηκε νομίζοντας πως ήρθαν κι άλλοι, για να γίνουν σκλάβοι της. Όταν, όμως, άνοιξε την πόρτα, υπήρχε ένα βαρέλι γεμάτο αναμμένους δυναμίτες που ανατινάχτηκαν μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Ο μινώταυρος πρόλαβε και μπήκε μπροστά από την νεράιδα με στόχο να την προστατέψει και να της σώσει την ζωή, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να σκοτωθεί ο ίδιος. Η νεράιδα είδε όλους τους ιππότες να μπαίνουν από παράθυρα και πόρτες κι έτρεξε αμέσως να πάρει το ραβδί που ήταν στο δωμάτιό της. Μόλις, όμως, έφτασε εκεί, είδε έναν ιππότη να το κρατάει.

Αυτός, χωρίς να χάσει χρόνο, την μεταμόρφωσε σε πίθηκο. Στα επόμενα δεύτερα η νεράιδα άρχισε να κάνει πιθηκώδεις. "Ουχουχου χα χα χα". Το παλάτι είχε σωθεί στα σίγουρα και χωρίς καμία απώλεια ανθρώπινης ζωής.

Ιωάννης Τζιβράς

19. Η διαφορετικότητα

Κορίνα Ζιώγα
Μυρτώ Παπαδέλη
Μαρκέλλα Παππά
Ειρήνη Πανταζοπούλου

(Αφήγηση)

Πριν από πολύ καιρό γεννήθηκε ένα αγόρι, ο Χίου. Αν και ο Χίου ήταν ένα έξυπνο και χαρούμενο παιδί, είχε κάτι διαφορετικό από τα άλλα παιδιά. Είχε σύνδρομο down. Όταν έφτασε στο Δημοτικό, έλεγε ότι ήθελε να γίνει συγγραφέας. Τα παιδιά στο σχολείο του τον κορόιδευαν και του έλεγαν ότι θα γίνει ένας αποτυχημένος και αυτός πίστευε ότι αυτά που έλεγαν ήταν αλήθεια, αλλά πού να ήξερε τότε ότι θα γίνει ο δημοφιλέστερος συγγραφέας της Νέας Υόρκης...

25 Δεκεμβρίου 2021 interview

interviewer

-Πώς καταφέρατε με τόσο bullying στο σχολείο να γίνεται από τους καλύτερους συγγραφείς της γενιάς σας;

Χίου

Όταν ήμουν μικρός η οικογένεια μου με μείωνε λόγω του προβλήματός μου. Ο βιολογικός μου πατέρας δεν με θεωρούσε γιο του, γιατί δεν ήμουν φυσιολογικός. Έτσι οι γονείς μου χώρισαν και αυτό προκάλεσε μια αναστάτωση και ένταση στην οικογένεια. Αργότερα η μητέρα μου έπιασε δουλειά και γνώρισε τον πατριό μου. Μετά από δυο χρόνια παντρεύτηκαν και όλα ήταν καλύτερα. Μεγάλωσα, έφτασα στη ηλικία των 18 ετών. Σε ηλικία 13 ετών, άρχισα

να γράφω βιβλία και έτσι στα 18 δημοσίευσα το πρώτο μου βιβλίο. Ένα από τα βιβλία μου διηγείται την ζωή μου.

3 Μαρτίου 1996

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα πήγα σχολείο και στο διάλειμμα ο Stew με έριξε από την τσουλήθρα. Όταν γύρισα στην τάξη, η Κυρία μου φώναξε, γιατί ο Stew είπε ότι του έφαγα το φαΐ και μάλιστα ενημέρωσαν και τη μητέρα μου. Η αδερφή μου μου είπε πως μαζεύει χρήματα, για να έχω δικό μου φαΐ. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχα φάει, αλλά δεν έφαγα το δικό του φαγητό. Νιώθω πολύ άσχημα, γιατί όλοι στο σχολείο με κοροϊδεύουν. Μακάρι να καταλάβαινα τι έκανα λάθος. Μακάρι να ήμουν πιο φυσιολογικός! Η μαμά μου είπε ότι είμαι μια χαρά, αλλά ο Stew μου είπε ότι έχω κενό στον εγκέφαλο. Δεν κατάλαβα τι εννοεί, αλλά θα είναι κάτι κακό, μάλλον. Τώρα θα πάω στην θεία μου που μου κάνει θεραπεία. Δεν ξέρω τι είναι αλλά μου κάνουν κάτι ασκήσεις. Ξέρω ότι είμαι περίεργος εξαιτίας αυτού. Νιώθω τόσο παράξενος, θέλω να έχω φίλους. Πάω τώραθα

Ξαναγράψω αύριο!!

Σχολείο 4 Μαρτίου 1996

Ο Χίου κάθεται μόνος του στο παγκάκι, ο Stew τον πλησιάζει.

STEW- Τι κάνεις εδώ; Είναι δικιά μου η θέση, κουτέ.

ΧΙΟΥ- Εγώ κάθισα πρώτος εδώ όμως.

STEW- Δεν με ενδιαφέρει.

(τον σπρώχνει, τότε ο Χίου χτυπάει το χέρι του)

ΧΙΟΥ- Άου!!!

STEW- Τι; Θα το πεις στην μαμά σου; Αν τολμήσεις, θα πάω στα άλλα παιδιά και θα πω ότι είσαι προβληματικό. Κοίτα, λίγο πως είσαι!

ΧΙΟΥ- Μην το κάνεις αυτό, σε παρακαλώ πολύ!

STEW- Αύριο αν δεν μου δώσεις το κολατσιό σου, θα δεις τι θα πάθεις!

ΧΙΟΥ- Καλά.

Την ίδια μέρα ο Χίου πήγε στην μητέρα του στεναχωρημένος και της είπε τι έγινε ... Η μητέρα του Χίου είπε πως θα πήγαινε στον Διευθυντή να κανονίσει.

3 Φεβρουάριου 2002

Ο Χίου με την κολλητή του την Emma κάθονταν στο παγκάκι και συζητούσαν πού θα πήγαιναν σινεμά το απόγευμα. Ξαφνικά, έρχεται ο Stew.

STEW- Τι κάνεις. Δεν βρίσκεις φίλους και κάνεις παρέα με το φυτό, ε; (γελάει)

Ο Χίου πάει να κλάψει, δεν αντέχει άλλο .

EMMA – Άσε μας ήσυχους και πήγαινε παίξε μπάσκετ!

STEW- Θα πάω μόνο και μόνο επειδή βαριέμαι να σε βλέπω να κάνεις παρέα μ' αυτόν...

Ο Χίου μετά από λίγο καιρό ερωτεύτηκε την Emma...

3 Απριλίου 2002

(Σήμερα είναι τα γενέθλια μου! Θα βάλω τα καλά μου και θα πάω στο σχολείο θα τους δώσω προσκλήσεις είμαι πολύ χαρούμενος!)

Τελικά, τα πράγματα δεν πήγαν όσο καλά περίμενα. Μου έπεσε το κουτί με τα γλυκά... για την ακρίβεια μου το έριξε ο Stew, όμως μετά η Emma μου έκανε έκπληξη μου αγόρασε μια τούρτα και δυο βιβλία της αγαπημένης μου σειράς.

EMMA- Αυτά είναι για εσένα, «χρόνια πολλά!». (τον πήρε αγκαλιά)

ΧΙΟΥ- Σε ευχαριστώ πάρα πολύ !

EMMA- Χαρά μου. Α! Και μην δίνεις σημασία σε αυτόν.

STEW-Χρόνια πολλά, αυτά είναι για εσένα...

ΧΙΟΥ- Ευχαριστώ. (τον κοιτάζει παραξενεμένη)

Αρχίζει να ανοίγει τα δώρα και ξαφνικά πετάγεται μια τούρτα με μια κάρτα, που λέει <<Νόμιζες ότι ήθελα να σου ευχηθώ, είσαι γελασμένος θα δεις τι θα πάθεις! Άντε πήγαινε να κλαφτείς στο ημερολόγιο σου, αφού δεν έχεις φίλους.>> (γελάει)

17 Οκτωβρίου 2004

Λοιπόν, για να τα λέω και στα γρήγορα, σήμερα ήμουν με την Emma στην αρχή, πήγα να της τα ζητήσω, μετά όμως ντράπηκα και δεν είπα τίποτα.

Ξαφνικά έρχεται ο Stew.

STEW- Γεια σου EMMA είσαι πολύ όμορφη! (είπε κρατώντας ένα τριαντάφυλλο)

Εκείνη την ώρα ο Χίου πήρε θάρρος και είπε:

ΧΙΟΥ- Emma από την πρώτη στιγμή που σε είδα σε ερωτεύτηκα θες να γίνεις η κοπέλα μου;

EMMA- Ναι! Θέλω

Ο Stew έφυγε θυμωμένος και δεν άκουγε κανέναν.

EMMA- Πάω να του μιλήσω, περίμενε.

STEW- Τι θες εδώ πήγαινε στο αγόρι σου!

EMMA- Στάσου και άκου, δεν τα έχω φτιάξει πραγματικά μαζί του, απλώς είχαμε βάλει ένα στοίχημα με τα κορίτσια.

Ο Χίου άκουσε κάποια λόγια όχι πολλά, δεν σκέφτηκε κάτι όμως.

3 Δεκεμβρίου 2004

Σήμερα είναι μια νέα μέρα αν και γράφουμε διαγώνισμα είμαι χαρούμενος διότι πιστεύω πως με αγαπάει πραγματικά !

5 Ιανουαρίου 2005

Δεν ξαναεμπιστεύομαι κανέναν. Η Emma τα χάλασε μαζί μου και μου αποκάλυψε ότι δεν της άρεσα, ούτε με αγαπούσε ποτέ. Τα είχε με τον Stew όλων αυτών τον καιρό... και με είχε βάλει στοίχημα με τις φίλες της... Νιώθω τόσο προδομένος. Ήξερε όλα μου τα μυστικά. Έχει πει ήδη τα μισά σε όλους... Δεν θέλω να ξαναπάω σχολείο. Ποτέ!!

13 Μαρτίου 2010

Έπιασα δουλειά!! Δεν το πιστεύω!! Σε ένα γραφείο και ήταν μια πανέμορφη κοπέλα στο ακριβώς διπλανό γραφείο. Με ρώτησε «πώς με λένε» και της ζήτησα το τηλέφωνό της και με ένα χαμόγελο μου είπε: «Πολύ ευχαρίστως»! Είμαι τόσο χαρούμενος, φαίνεται καλή κοπέλα και είναι πάρα πολύ όμορφη...

2 Απριλίου 2010

ΤΑ ΈΧΟΥΜΕ!! ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΎΩ ΤΑ ΈΧΟΥΜΕ!ΤΗΣ ΑΡΕΣΩ, ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΕΙΝΑΙ Ό,ΤΙ ΚΑΛΎΤΕΡΟ!

3 Απριλίου 2010

Είναι τα γενέθλια μου, τα έχουν ξεχάσει όλοι. Πάω σπίτι, μόλις σχόλασα, άνοιξα τα φώτα και τι να αντικρίσω! Την κοπέλα μου μου έκανε έκπληξη, είμαι πολύ χαρούμενος!

25 Δεκεμβρίου 2021

Σήμερα το απόγευμα έχω συνέντευξη για το πρώτο μου βιβλίο. Σήμερα λέω να ζητήσω στην κοπέλα μου να παντρευτούμε. Είναι η καλύτερη ημέρα της ζωής μου.

Στη συνέντευξη δεν μπόρεσε να έρθει κανένας από τους παλιούς συμμαθητές του Χίου, γιατί δεν είχαν τα χρήματα, για να πάνε επειδή δεν είχαν τελειώσει το σχολείο. Ο Χίου πήγε περιμένει έξω από το γραφείο, και ποιον να δει!

ΧΙΟΥ- Stew τι κάνεις εδώ?

STEW- Τι κάνω, άστα...

ΧΙΟΥ- Δεν έγινες μεγάλος επιχειρηματίας, όπως έλεγες;

STEW- Όχι, Όχι, άσε έμεινα στην τάξη

ΧΙΟΥ- Και εδώ τι κάνεις;

STEW- Είμαι καθαριστής και θα καθαρίσω το σπίτι αυτού που θα έχει το καλύτερο βιβλίο. Άσε με, να τελειώσω έλεος!

ΧΙΟΥ- Εγώ, εγώ ήρθα να μου πάρουν συνέντευξη για το βιβλίο μου.

STEW- Φαντάζομαι χωρίς το κορίτσι σου ε;

ΧΙΟΥ- Ναι, ναι χωρίς.

STEW- Το ήξερα ότι δεν είχες.

ΧΙΟΥ- Όχι... Ήρθα με την γυναίκα μου.

(φεύγει και τον αφήνει άφωνο)

Μετά τη συνέντευξη ο Χίου βγαίνει αγχωμένος από το δωμάτιο. Από τις εκφράσεις του άντρα που του πήρε τη συνέντευξη, πίστευε πως θα άκουγε καλά λόγια.

STEW- Χα! Να υποθέσω δεν υπάρχει περίπτωση να κερδίσεις;

ΧΙΟΥ- Όχι. Πιστεύω τα πήγα αρκετά καλά, αλλά δεν ξέρω.

Ο Χίου φεύγει και περιμένει τηλέφωνο, για να δει πώς τα πήγε. Αργότερα την ίδια μέρα, τον πήραν τηλέφωνο και του είπαν πως τα πήγε πολύ καλά και το βιβλίο του θα είχε σίγουρα πολλές πωλήσεις. Κάτι πρόσθεσαν για την αλήθεια, τη δύναμη, δεν άκουσε καλά, στο μυαλό του στριφογυρνούσε ένα σύννεφο. Ήταν πολύ χαρούμενος και ευτυχισμένος με αυτό που κατάφερε να κάνει. Μετά από λίγο καιρό, τον πήρε τηλέφωνο η πρώτη κοπέλα του και του ζητούσε συγγνώμη και μουρμούριζε πως, εάν ήθελε να την συγχωρήσει, θα μπορούσαν να τα ξαναβρούν. Ο Χίου κατάλαβε τις προθέσεις της Emma και αποφάσισε να μην της ξαναμιλήσει ποτέ.

Ήταν ξανά ευτυχισμένος, μετά από πολύ καιρό. Είχε αληθινούς φίλους, που τους εμπιστευόταν, και ζούσε τη ζωή που πάντα ονειρευόταν. Τίποτα δεν θα μπορούσε να πάει στραβά και έτσι έγινε. Ήταν ο διασημότερος συγγραφέας, ο πιο ευτυχισμένος άντρας της Νέας Υόρκης, με σύνδρομο down και ζωή up.

Κορίνα Ζιώγα
Μυρτώ Παπαδέλη
Μαρκέλλα Παππά
Ειρήνη Πανταζοπούλου

20. Ο μικρός Πρίσκος

Φώτης Μπαμπίλης

Ήταν παραμονή των Χριστουγέννων. Όλες οι οικογένειες ήταν στο σπίτι τους με τα αγαπημένα τους πρόσωπα, τρώγοντας τη λαχταριστή γαλοπούλα των Χριστουγέννων. Ο μικρός Πρίσκος όμως δεν είχε την πολυτέλεια να γιορτάσει αυτά τα Χριστούγεννα.

Η οικογένειά του ήταν ένα οργανοτροφείο και δεν είχε την αγάπη μιας οικογένειας, για να του παρέχει όλα τα καλά. Μία μέρα όμως έκανε άνω κάτω όλη τη ζωή του. Μία μικρή οικογένεια μαφιόζων από τις Η.Π.Α {Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής} υιοθέτησε τον μικρό Πρίσκο. Φυσικά, η ζωή του άλλαξε μετά από αυτό το περιστατικό.

Ο δεκαπεντάχρονος τότε Πρίσκος καταλάβαινε πολλά, βέβαια, και δεν ήθελε να υπογραφούν τα χαρτιά της υιοθεσίας. Αλλά δεν πέρναγε δυστυχώς από το χέρι του αυτό. Ο Πρίσκος ξεκίνησε το ταξίδι για τις Η.Π.Α στις 27 Δεκεμβρίου 1966. Ακόμα δεν είχε πιστέψει ότι η οικογένεια που θα τον υιοθετούσε θα ήταν η μαφία. Αλλά αυτό που θα τον φόβιζε περισσότερο ήταν ο τρόπος που θα μεγάλωνε.

Είχε ξημερώσει 28 Δεκεμβρίου, όταν το αεροπλάνο έφτασε στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης. Με ραγισμένη καρδιά προχώρησε στο μαύρο βανάκι που τον περίμενε στην είσοδο, ώστε να τον πάρει και να φύγει για τη βίλα της μαφίας. Μετά από μία ώρα δρόμο έφτασαν στο προορισμό τους. Όταν μπήκε μέσα στην βίλα αντίκρισε ένα τέραστιο μπλε σπίτι με μία πισίνα. Φυσικά του άρεσε το σπίτι, αλλά δεν έκρυβε την αμηχανία στο προσώπο του από το φόβο του.

Ο Πρίσκος πήγε να μιλήσει στον άνθρωπο που τον υιοθέτησε, για να τον γνωρίσει και να δει αν είναι τόσο κακός όσο νόμιζε. Όταν τον συνάντησε, είδε έναν άνθρωπο που ήταν αρκετά φιλικός και δεν είχε σκοπό να τον βλάψει.

Με το πέρασμα του χρόνου αγαπήθηκε από όλους ο Πρίσκος, αλλά και πάλι ήταν σε μία μικρή οικογένεια από μαφιόζους και δολοφόνους. Δυστυχώς, δεν καταλάβαινε ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος, με αποτέλεσμα να ξεχνάει ότι είναι σε έναν χώρο με αρκετά επικίνδυνους ανθρώπους. Επίσης, εκείνη η εποχή ήταν αρκετά δύσκολη για τους κατοίκους της Νέας Υόρκης λόγω του οικονομικού μαρασμού της πόλης εκείνα τα χρόνια.

Καθώς είχαν περάσει δυο μήνες μετά από την άφιξη του μικρού Πρίσκου στη Νέα Υόρκη, είπαν να το γιορτάσουν όλοι μαζί. Αλλά η μοίρα τους επεφύλαξε κάτι πολύ κακό.

Μία γειτονική οικογένεια μαφιόζων επιτέθηκε στην οικογένεια του Πρίσκου, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους οι συγγενείς του μικρού Πρίσκου. Αλλά ο θεός αγαπούσε τον Πρίσκο και δεν ήθελε να χάσει τη ζωή του. Κι ο Πρίσκος αποφάσισε να μην χάσει τη ζωή του και να σωθεί.

Κατάλαβε ότι δεν είχε πάρει τη σωστή απόφαση που παρέμεινε εκεί. Ήθελε να γυρίσει το χρόνο πίσω, αλλά ήταν αργά. Δεν είχε σπίτι να μείνει και αναγκαστικά έμεινε στους δρόμους χωρίς τροφή για αρκετό καιρό.

Τελικά, όμως μία οικογένεια τον βρήκε και τον υιοθέτησε. Του πρόσφερε νερό και φαγητό και κυρίως αληθινή αγάπη.

Φώτης Μπαμπίλης

21. Ο Μεταξουργός και ο Αλιζιόρας

Κωνσταντίνα Τσόκα

Κάποτε πρίν πολλά πολλά χρόνια ένας εξηντάχρονος κύριος είχε μια σπάνια γενετική πάθηση, όσο και να μεγάλωνε, παρέμενε μικρός σαν μωρό. Όλοι τον κοίταζαν παραξενεμένοι και τον αποστρέφονταν. Έτσι, μια μέρα μετά την δουλειά του θέλοντας να κόψει δρόμο, για να μην συναντήσει κανέναν, μπήκε σε ένα θεοσκότεινο στενό. Καθώς περπατούσε, άκουσε έναν ήχο, όμως δεν είχε φακό, παρά μόνο κάτι χαρτιά και στυλό λόγω της ιδιότητάς του του δημοσιογράφου. Δεν φοβόταν, οπότε περίμενε μέχρι να ξημερώσει για να φύγει.

Περπατούσε δύο ώρες και τίποτα, ούτε σπίτι, ούτε άνθρωπος τίποτα. Ξανά άκουσε τον ίδιο ήχο με το προηγούμενο βράδυ και τότε ήταν η στιγμή που αποφάσισε να ακολουθήσει τον παράξενο ήχο. Ξαφνικά ο ήχος σταμάτησε απότομα και χωρίς να το καταλάβει είχε φτάσει σε μια τεράστια πεδιάδα τότε άρχιζε να φωνάζει: «Είναι κάνεις εδώ;» Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα άρχισε και έβλεπε πολλά ζώα και άλλα και άλλα. Ανοικοκλείνει μια, δύο φορές τα μάτια του μήπως ονειρεύεται αλλά όχι. Πριν προλάβει να πει κάτι, αρχίζει ο ίδιος ήχος και ξεπετάγεται ένα πίθηκος. Τον παίρνει από το χέρι και φεύγουν. Ο Δημοσιογράφος δεν ήξερε πού πάνε, αλλά είχε την τύχη να είναι ιδιοκτήτης πιθήκου.

Ήταν πολλές μέρες πλέον μαζί παρόλο που δεν καταλάβαινε ο ένας τον άλλον και είχαν δεθεί. Ωστόσο, του Αλιζιόρα δεν είχε περάσει η ιδέα να ρωτήσει από πού είναι ο πίθηκος, πώς τον λένε και όλα τα σχετικά με τη ζωή του. Κάποια στιγμή, μετά από πολλή σκέψη τον ρωτάει: «Από πού είσαι»;

«Από την Νέα Ζίχνη Σερρών» απαντάει.

«Ξαφνιασμένος ο Αλιζιόρας τού εξομολογείται: «Και εγώ!»

« Ο πίθηκος τότε κάτι θυμήθηκε μετά από τόσες μέρες. Ο Αλιζιόρας ήταν ο παλιός του ιδιοκτήτης, αλλά όταν μια μέρα τον πήραν μακριά του και ξέφυγε δεν είχε ξαναβρεθεί. Τον ρωτάει, λοιπόν, γεμάτος χαρά: «Μήπως σε λένε Αλιζιόρα;» Κουνάει το κεφάλι του καταφατικά ο Αλιζιόρας. Τότε ο μικρός πίθηκος που ο παλιός του ιδιοκτήτης είχε ονομάσει «Μεταξουργό» πετάει από την χαρά του και με ένα τεράστιο χαμόγελο τού αποκαλύπτει: «Αλιζιόρα, εγώ είμαι! Ο παλιός σου πίθηκος, ο Μεταξουργός». Συγκινημένος ο Αλιζιόρας λέει: «Και κάτι μου θύμιζες» και παίρνει τον παλιό του φίλο αγκαλιά.

Μετά από αυτή την απρόσμενη έκπληξη, γύρισαν στο παλιό τους σπίτι, είχε πια ο ένας τον άλλον και δεν νοιάζονταν για τίποτα. Και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Κωνσταντίνα Τσόκα

22. Η κυριαρχία της αγάπης και της συγχώρεσης

Βένη Τζιάλλα

Μια φορά και έναν καιρό, ζούσε σε μια μικρή πόλη της Θράκης μια τετραμελής οικογένεια. Ο πατέρας ήταν γιατρός, η μητέρα ήταν η πιο καλή μαία της περιοχής και τα δίδυμα παιδιά τους είχαν τελειώσει το σχολείο και έκαναν πρακτική στην Ιατρική. Ο ένας από τους δύο όμως είχε κακές παρέες, ειδικά τον πλούσιο κολλητό του, που είχε κατηγορηθεί για ληστεία και τον αποσπούσαν από τις σπουδές και τα καθήκοντά του. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, είχε ακουστεί πως παρανομούσε εισβάλλοντας σε σπίτια και κλέβοντας ανθρώπους φτωχούς.

Μια μέρα ξαφνικά, η αστυνομία πήγε στο σπίτι και τον συνέλαβε. Η παραμονή του αδελφού στη φυλακή συγκλόνισε την ήσυχη οικογένεια. Ο πατέρας είχε αποφασίσει να διαγράψει από τη ζωή του τον γιο του. Δεν τον επισκέφτηκε ούτε μια φορά στη φυλακή.

Δύο χρόνια αργότερα, ο γιος αποφυλακίστηκε και προσπάθησε να συμφιλιωθεί με την οικογένειά του. Όμως, ο πατέρας ήταν ανένδοτος. Η μητέρα και ο άλλος γιος, ωστόσο, ήθελαν να υποστηρίξουν τον ειλικρινά μετανιωμένο γιο και να τον κάνουν ξανά μέλος της οικογένειας. Έπεισαν τον πατέρα, ο οποίος μαλάκωσε, προκειμένου να συγχωρέσει τον γιο του. Όλοι μαζί συνεργάστηκαν για την επιτυχία του νοσοκομείου της περιοχής και η οικογένεια έζησε ξανά ευτυχισμένη και ενωμένη.

Βένη Τζιάλλα

23. ΚΕΝ ΚΑΙ ΤΟΜ

Σπύρος Μοντάλης

Μια φορά κι έναν καιρό στη ζούγκλα ζούσε μια οικογένεια από τίγρεις η οποία είχε δυο τιγράκια τον Κεν και τον Τομ. Οι δυο τους όλη μέρα έπαιζαν κάτω από τον υπέροχο ήλιο.

Μια μέρα ένας κυνηγός σκότωσε τους γονείς και πήρε το ένα για να το πουλήσει. Ο Τομ έμεινε μόνος του στην ζούγκλα τον οποίο βρήκε ο Φρέντη ο γιός του τοπικού άρχοντα ,τον πήρε σπίτι του,τον μεγάλωσε και έγιναν δυο καλοί φίλοι.

Ο Κεν κατέληξε σε αρένα εκεί αντιμετώπισε αρκετά την σκληρότητα των ανθρώπων και μεγαλώνοντας έγινε η πιο άγρια τίγρης του χώρου.

Σε μια μάχη ο Κεν και ο Τομ βρέθηκαν αντιμέτωποι ,όταν ξεκίνησε ο αγώνας παλεύοντας αναγνώρισε ο ένας τον άλλον και άρχισαν να παίζουν όπως όταν ήταν μικροί,έτσι η μάχη εξελίχτηκε σε ένα όμορφο παιχνίδι, το οποίο δεν άρεσε στους διψασμένους για αίμα θεατές και διαμαρτύρονταν.

Οι υπεύθυνοι προσπάθησαν να εξοργίσουν τις τίγρεις, ώστε να παλέψουν όμως δεν τα κατάφεραν. Ένας από τους φρουρούς άφησε την πόρτα ανοιχτή και έτσι τα δυο αδέρφια το έσκασαν με σκοπό να γυρίσουν στο σπίτι τους την ζούγκλα .

Ο άρχοντας όμως διέταξε να τους βρουν και να τους εξοντώσουν, αλλά δεν μπόρεσαν να τους εντοπίσουν, γιατί πάντα τους ξέφευγαν έτσι αποφάσισαν να βάλουν φωτιά στην ζούγκλα, ώστε να τους παγιδεύσουν, αλλά ο Κεν και ο Τομ κατάφεραν να γλιτώσουν και ήταν πια ελεύθεροι.

Σπύρος Μοντάλης

24. Οι αντίπαλες αδελφές

Δημήτρης Παπαδόπουλος
Βαγγέλης Παπαθανάσης
Στέλλα Παπακωνσταντίνου
Μαρία Πάκου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία πολύ πλούσια γυναίκα, που ζούσε σε μία βίλα ολομόναχη, επειδή ήταν πολύ ξινή και κακιά με όλους. Ένα πρωί, όμως, την επισκέφτηκε η αδερφή της, η οποία ήταν πολύ φτωχή και ζούσε επίσης χωρίς κανέναν σε μια καλύβα. Πήγε εκεί, για να την παρακαλέσει να την φιλοξενήσει για μια βδομάδα περίπου, μέχρι να βρει κάποιο σπίτι. Εκείνη αρνήθηκε αμέσως, χωρίς να το σκεφτεί καθόλου. Την παρακαλούσε συνεχώς και μετά από πολλή σκέψη η πλούσια αδερφή της την άφησε υπό έναν όρο: να της φέρει έναν μακρινό θησαυρό, που πολλοί έχουν προσπαθήσει να βρουν και κανείς δεν τα έχει καταφέρει. Εάν κατάφερνε να της φέρει ολόκληρο τον θησαυρό, θα της έδινε τη βίλα για όλη της τη ζωή. Εκείνη συμφώνησε και ξεκίνησε το ταξίδι της.

Στην αρχή φοβόταν αρκετά, διότι η νύχτα ήταν άγρια και οι πιθανότητες επιβίωσής της ήταν πολύ λίγες. Το κλίμα ήταν πολύ κρύο και ανυπόφορο, αλλά δεν το έβαζε κάτω, γιατί υπήρχαν δύο επιλογές για αυτήν, ή να πεθάνει ή να βάλει τα δυνατά της, για να επιβιώσει. Άντεξε στις δύσκολες καιρικές καταστάσεις.

Η επόμενη μέρα ήταν σημαντική και πιο δύσκολη από ό,τι περίμενε. Ζητούσε από τους περαστικούς διαβάτες τροφή και νερό, όμως κανείς δεν της έδινε σημασία λόγω της κακής εμφάνισής της. Όσπου μια μέρα κάποιος την βοήθησε. Μόλις του είπε τι σκοπεύει να κάνει, της έδωσε προμήθειες για το υπόλοιπο του ταξιδιού της.

Το βράδυ από τη λαχτάρα της να φάει, έφαγε ό,τι της είχε δώσει εκείνος ο καλός κύριος. Μετά από λίγες ώρες, όμως, ξαναπεινούσε και είχε φτάσει σε σημείο που δεν υπήρχε κανένας να την βοηθήσει. Κάποια στιγμή, άρχισε να μην νιώθει καλά, αλλά προσπάθησε να σηκωθεί με όση δύναμη της είχε απομείνει. Στην αρχή τα κατάφερε, αλλά μετά κατάλαβε ότι δεν είχε καμία ελπίδα να επιβιώσει και κυρίως να βρει τον θησαυρό, αφού ήταν πολύ μακριά από αυτόν.

Έτσι, πέρασαν οι μέρες και η κακιά αδερφή της συνειδητοποίησε ότι η καλή αδερφή δεν πρόκειται να επιστρέψει. Τότε ένιωσε κάτι που είχε να νιώσει πολύ καιρό. Λυπήθηκε για κάποιον άλλον. Στενοχωρήθηκε ειλικρινά που σε όλη της τη ζωή η αδερφή της της φερόταν με πολύ καλό τρόπο και η ίδια της μιλούσε άσχημα και δεν της έδινε σημασία. Μετάνιωσε που τόσα χρόνια έμενε στο αρχοντικό της και η καλή της αδελφή σε ένα καλυβάκι. Λυπήθηκε τόσο πολύ που δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό της για τη συμπεριφορά της τόσα χρόνια... Κατάλαβε ότι ο θησαυρός που ζητούσε ήταν η καλή αδελφή της. Δεν την ξαναείδε όμως ποτέ.

Δημήτρης Παπαδόπουλος
Βαγγέλης Παπαθανάσης
Στέλλα Παπακωνσταντίνου
Μαρία Πάκου

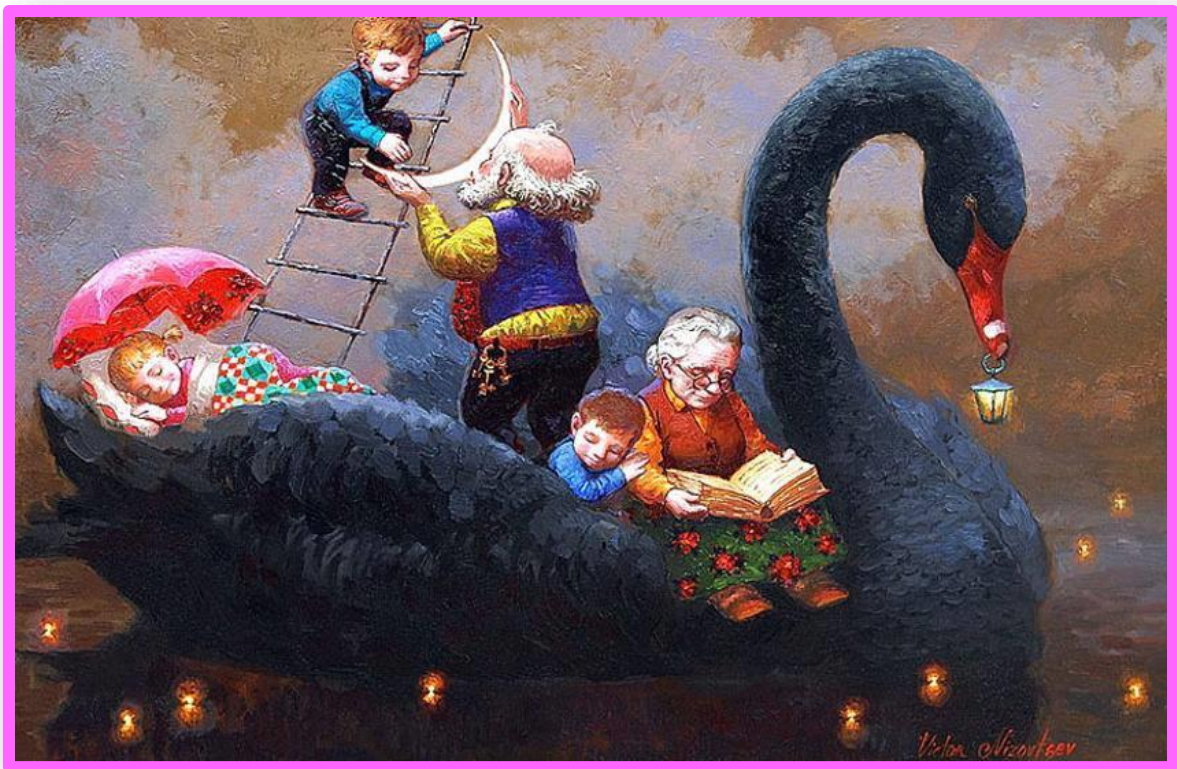

*Οι ιστορίες των μαθητών και μαθητριών της Α' Γυμνασίου είναι
ιστορηματικές εργασίες*

εμπνευσμένες από το μάθημα της Ποιοτεχνίας

*Οι συγγραφείς δημιούργησαν ιστορίες με τον τρόπο που ήθελαν,
είτε ατομικά είτε συνεργατικά.*

B. Δ.

2^ο Γυμνάσιο Πετρούπολης
Σχολικό έτος 2021-22